BĪBELISKĀS LAIKA ZĪMES

(64-0410 scriptural signs of the time)

Mēs pateicamies tev par to. Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

Visžēlsirdīgākais debesu Tēvs, šovakar mēs pienākam pie Tava lielā troņa un majestātes Jēzus Kristus Vārdā, zinādami to, ka mums ir garantija, ka Tu mūs uzklausīsi. Mums nav neviena cita vārda, par kuru mēs būtu pārliecināti, ka Tu mūs tajā uzklausīsi, bet Viņš teica: "Ja jūs lūgsiet Manā Vārdā..." Tāpēc mēs lūdzam, lai tu pieņem mūs Savā valstībā šovakar.

Un lai mēs atstājam šo vietu, sacīdami kā tie, kuri nāca no Emavas: "Vai mūsu sirdis mūsos nedega, kad Viņš runāja ar mums ceļā?" Tēvs, mēs aizdomājamies par viņiem tajā jaukajā, pirmajā, brīnišķīgajā augšāmcelšanās rītā – Jēzus ir dzīvs un starp saviem ļaudīm, un tomēr viņi (daži, kuri Viņu mīlēja), neatpazina to.

Tāpat tas ir šovakar, Kungs, pēc deviņpadsmit gadu simteņiem: Tu joprojām esi dzīvs un starp mums, bet daudzi cilvēki to neaptver. (Kaut arī tiem vīriem būtu vajadzējis to saprast, viņi zināja, ka Raksti teica, ka Viņš augšāmcelsies.) Bet, Tēvs, man šķiet, ka tāds vienkārši ir cilvēks. Piedod mums, Kungs. Un tagad mēs lūdzam, lai šovakar mums pietiek ar Tavu žēlastību.

Un dāvā Tavas svētības visiem, kuri gaida, un tiem, kuri gaida savu fizisko dziedināšanu. Dāvā, Kungs, lai šovakar ir tā, lai viņi var aizsniegties ticībā un ticēt Tev. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

Mācītājs Džeks Mūrs, vai viņš atrodas ēkā? Mācītājs Džeks Mūrs? Tevi šobrīd meklē pie grāmatu galda, brāli Džeku Mūru.

Mēs priecājamies, ka atkal varam būt šeit šovakar, Tā Kunga kalpošanā. Un ar lielām gaidām, ticēdami, ka Dievs satiks mūs tajā vietā, kur mēs...Viņš ir apsolījis ar mums satikties.

Un tā, mēs neapgalvojam, ka mums ir kaut kāds spēks. Es...es neticu, ka mums ir spēks dziedināt slimos. Mums nav spēka, bet mums ir pilnvara. Saprotat? Tas nav spēks.

Teiksim, piemēram, ir kāds policists, kas stāv tur uz ielas. Viņš sver kādus piecdesmit kilogramus. Un tur parādās vesela rinda automašīnu ar ātrumu simtu trīsdesmit kilometri stundā, ar trīssimt zirgspēku dzinējiem tajās, un tās traucas pa to ielu, trīssimt zirgspēku dzinēji. Nu, tam mazajam puisim nav spēka, lai apstādinātu kaut vienu no tām, bet lai tikai uzzibsnī tas žetons un paceļas augšup viņa roka: jūs dzirdēsiet bremžu kaukšanu un redzēsiet, kā viņi nobrauc ceļa malā. Ne jau viņa spēks apstādināja viņus, tās bija viņa pilnvaras.

Un draudzei ir pilnvara no Jēzus Kristus. "Manā Vārdā viņi izdzīs ļaunos garus, runās jaunās mēlēs; ja viņi pacels čūskas vai dzers kaut ko nāvējošu, tas viņiem nekaitēs; ja viņi uzliks savas rokas slimajiem, tie atlabs." Tā ir Viņa dotā pilnvara.

Nu, kā būtu, ja tas pats mazais policists baidītos pacelt savu roku un nostāties tajā satiksmē? Būtu labāk, ja viņš novilktu formas tērpu un atdotu atpakaļ žetonu, jo no viņa nekad nesanāks policists.

Tāpat no mums nesanāks ticīgais, kamēr vien mēs baidāmies izmantot to pilnvaru, kuru mums ir iedevis Jēzus Kristus. Mums pieder uzvara. Mums nav nepieciešams jebkāds...mums nav jācīnās par uzvaru, mums jau ir uzvara. Viņš uzvarēja priekš mums, nevis mēs; Viņš uzvarēja priekš mums. Mēs neesam tas varenais Uzvarētājs, Viņš ir tas varenais Uzvarētājs.

Un tā, atcerieties, rītvakar, ja Tas Kungs gribēs, šos pirmos pāris vakarus...

Ir patiešām žēl atskriet uz tādu pilsētu kā šī, un tik vien kā iepazīties, paspiest rokas un doties prom. Un tas...tas nav taisnīgi pret cilvēkiem. Tas nav taisnīgi pret šo kalpošanu, pavisam noteikti nav, jo šī kalpošana ir nedaudz tāda kā fenomenāla, bet tev ir tikai viens vai divi vakari, lai...apmēram divi vakari, lai iepazīstinātu ar to, tad sāktu lūgt par slimajiem. Un cilvēki saskrien

lūgšanu rindā, teju vai nesaprazdami, kāpēc viņi ir atnākuši, vienkārši akli metoties tajā iekšā. Tas būtu jāizskaidro un jāparāda Rakstos, vārdu pēc vārda, ka tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. Un tā ir taisnība. Šīs stundas vēstījums Ābrahāma uzticīgajam karaliskajam dzimumam caur Jēzu Kristu.

Jo mēs esam mantinieki līdz ar Ābrahāmu, saskaņā ar apsolījumu. Tā kā mēs piederam Kristum, mēs esam Ābrahāma dzimums, un mēs esam apsolījuma mantinieki līdz ar viņu, karaliskais dzimums; nevis dzimums caur Īzāku, kas bija dabisks, caur seksu. Jēzus bija pēcnācējs bez seksa. Viņš bija...Viņš bija pats Dievs. Mēs neesam glābti ar ebreja asinīm, tāpat mēs neesam glābti ar pagāna asinīm. Viņš nebija ne ebrejs, ne pagāns. Viņš bija Dievs. Viņš bija ne...nekas mazāks par Dievu. Saprotat? Viņš bija...

Mēs zinām, ka Viņš tika ieņemts jaunavas klēpī, Marijas. Viņa bija tikai inkubators. Viņa nebija...arī tā olnīca nebija no viņas, tā nebija viņas olnīca, tāpat tas nebija neviena vīrieša dīglis, jeb tēviņa dīglis; tas ir hemoglobīns, kas ir asins šūna, tas atrodas vīriešu dzimumā; mēs to zinām. Vista var izdēt olu, bet ja viņa nav bijusi kopā ar putnu tēviņu, no tās nekas neizšķilsies. Sākumā tai ir jābūt kopā ar putnu tēviņu. Tēviņam ir tā asins šūna, un dzīvība ir asinīs.

Un tas bija pats Dievs, kas... Lūk, protestanti tic, ka tā bija Marijas olšūna. Tā olšūna nevar uzrasties bez sajūtām. Ko tādā gadījumā jūs liktu darīt Dievam? Saprotat? Dievs uztaisīja gan olšūnu, gan Asins šūnu.

Viņš bija Dievs, Dieva miesa. Mēs redzējām Dievu, aptaustījām Dievu ar savām rokām. “Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: jo Dievs bija izpausts miesā, parādījies eņģeļiem, aptaustīts šeit pasaulē, uzņemts godībā.” Tāpēc mēs šeit redzam, lūk, ka Viņš bija Dievs, tapis miesa. Viņš mājoja kopā ar mums. Viņš...Viņš nomainīja Savu vareno pozīciju no tās, kad Viņš bija lielais mūžīgais, kā mēs runājām pagājušajā vakarā, Viņš bija Viņa paša domu atribūts. Viņš nonāca šeit lejā un kļuva par Cilvēku, lai izpirktu cilvēku.

Nu, tas ir visbrīnišķīgākais stāsts. Es nesaprotu, kā cilvēks vispār varētu palikt grēcinieks un...un zināt to, kā...ka Dievs kļuva par vienu no mums. Tas ir tik brīnišķīgi attēlots tur, cik ļoti man gribētos jums to sludināt, Rutē un Naomijā: kā Viņam bija jākļūst par radinieku izpircēju, bija jābūt izpircējam un bija jābūt radiniekam. Un kā Dievs, Garā, nevarēja būt mūsu radinieks, un Viņš kļuva par mūsu radinieku. Kad Dievs izveidoja cilvēku pēc Sava tēla, tas bija cilvēks-gars, un tur nebija cilvēka, kas apstrādātu zemi. Pēc tam Viņš ielika viņu uz zemes pēc...piecās maņās. Viņš uztaisīja viņu kā dzīvnieku ar Dieva Garu viņā. Lūk, mēs esam dzīvnieki. Mēs to zinām. Mēs esam zīdītāji. Zīdītāji, siltasiņu dzīvnieki. Un pēc tam Dievs nonāca cilvēka veidolā, kā cilvēks pieņēma Dieva veidolu, tad Dievs pieņēma cilvēka veidolu, lai izpirktu atpakaļ cilvēku, izpirka. Ak vai, kāda...kāda brīnišķīga aina, kā... Cik brīnišķīgs ir tas, kas mums pieder!

Un tā, šovakar, tikai īss dievkalpojums. Vakar vakarā es jūs ilgi noturēju. Pēc pulksten deviņiem es ievēroju, ka cilvēki sāka...viens piecēlās, gāja uz turieni, gāja ārā. Nu, redziet, tas traucē. Tas novērš no sanāksmes. Un, kad tas notiek, tā nav jūsu vaina, varbūt jums bija jāpaspēj uz autobusu vai vēl kaut kas, un jums tur ir jābūt. Es zinu, ko tas nozīmē. Es pacentīšos pasteigties.

Un tā, rītvakar, ja Dievs gribēs, es gribu paņemt evaņģēlisku tēmu un sludināt jums rītvakar, ja Tas Kungs gribēs.

Šovakar es gribu izlasīt dažas Rakstu vietas un vienkārši izteikt pāris citātus, vienkārši, lai uztaisītu nelielu pamatu. Jo, nesaprotot šo vēstījumu, un jūs visi, praktiski ikviens, neesat man pazīstami un neko nezināt par vēstījumu, un tādējādi nezināt, par ko tas viss ir, jūs vienkārši sniedzaties pēc tā haotiski.

Es gribu, lai jūs saprotat: tas ir Dieva apsolījums šim laikam! Veslija laiks šodien vairs nedarbosies. Lutera laiks... Kas notika ar luterāņiem? Veslijs ieraudzīja, ka viņi dzīvoja luterāņu gaismas atspulgā, un Dievs uzcēla Vesliju. Un kas notika...kas notika ar Vesliju? Viņi dzīvoja Veslija atspulgā, kad uzcēlās pentakosti. Un tā, kas notiek ar pentakostiem? Dzīvo pentakostu atspulgā.

Atspulgs ir gaismas atspoguļojums, kā mirāža uz ceļa. Tā ir vieta, kur ir bijusi gaisma, un

atstaro tās gaismu. Tas bija tieši tā, kad viņi noraidīja Jēzu. Viņi dzīvoja citas gaismas atspulgā, likuma gaismas. Un viņi atteicās jeb viņiem neizdevās ieraudzīt Mesiju, kaut arī viņu pašu pravieši pilnīgi precīzi pateica, ko Viņš darīs, kā Viņš tiks atpazīts. Un tur nu Viņš bija, pilnīgi precīzi tāds, kā viņi teica, ka Viņš būs. Un tomēr viņiem neizdevās Viņu ieraudzīt, jo viņi dzīvoja citas dienas atspulgā.

Interesanti, kā ir šodien, draugi: "Kā jūsu šībrīža stāvoklis identificētu jūs ar kādu no Bībeles personāžiem?" Nu, aizdomājieties par to. Visi tie farizeji un saduķeji, un lielās reliģiskās grupas, un cik ceremoniāli un svarīgi viņi bija. Nu, vienkārši aizdomājieties. Kādā pusē tu būtu nostājies, ja Jēzus būtu uz zemes? Pat ne...pat neviena draudze nelaistu Viņu iekšā, neviens, tikai daži draugi. Lūk, vai jūs zināt, ka ir pravietots, ka tas atkal notiks pēdējās dienās? Tā tas ir.

Un vai jūs arī zinājāt, ka tajā laikā Viņu uzskatīja par neizglītotu, ārlaulībā dzimušu cilvēku? Vai jūs to zinājāt? Vai jūs zinājāt, ka Viņu uzskatīja par prātā jukušu vīru? Viendien Viņš pateica mācekļiem (paskatījās apkārt, tur ar Viņu bija pārāk daudzi), Viņš sacīja: "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa Asinis, jūsos nav dzīvības."

Nu, kā jūs domājat, ko būtu padomājis kāds doktors vai zinātnieks, vai kāds gudrs, intelektuāls cilvēks? "Tas cilvēks ir vampīrs un mēģina panākt, lai mēs visi kļūstam par vampīriem. Dzert cilvēka asinis? Ēst...?"

Viņš to vispār nepaskaidroja. Viņam nebija tas jāizskaidro. Tā īstenā, neviltotā, iepriekšnolemtā sēkla to uztvers. (Tas bija parādīts tajā parastajā sievietē, par kuru mēs runājām vakar vakarā; neskatoties uz savu stāvokli, viņa ļoti ātri saprata, kas tas bija.) Un Viņš pateica (tad Viņam bija septiņdesmit vīri, kurus Viņš pasauca, mācekļi), Viņš teica: "Ko jūs teiksiet, kad redzēsiet Cilvēka Dēlu paceļamies augšā uz turieni, no kurienes Viņš atnāca?"

"Paceļoties augšā? Mēs redzējām šūpuli, kurā Viņš tika šūpots. Mēs pazīstam Viņa māti. Mēs zinām to sili, kurā Viņš piedzima. Mēs esam no tās pilsētas. Viņš makšķerē kopā ar mums un tā tālāk. Kas ir šis puisis? Mēs taču..." Nu, viņiem bija pārāk grūti tam noticēt, un viņi aizgāja prom.

Tad Viņš sacīja tiem divpadsmit: "Es izvēlējos jūs divpadsmit, un viens no jums ir velns." Tad Viņš tiem sacīja: "Vai arī jūs gribat aiziet?" Lūk, Viņš vispār to nepaskaidroja. Viņš vispār nepateica viņiem, kas ir Viņa miesa un kas ir Viņa Asinis. Viņš vispār nepateica viņiem, kā Viņš nonāca lejā un kā Viņš ies atpakaļ augšā. Bet ievērojiet, visu to laiku arī tie mācekļi nespēja to izskaidrot, tomēr viņi ticēja tam. Viņi nevarēja to izskaidrot. Viņi bija iepriekšnolemti tai dzīvībai. Viņi nespēja to izskaidrot.

Pēteris sacīja: "Kungs, pie kā lai mēs ejam?" Viņi zināja tā laika vēstījumu; viņi zināja, kam tam bija jābūt. Viņi sacīja: "Mēs zinām, ka Tev un tikai Tev ir dzīvības vārdi, nav nevienas citas vietas, kur mēs varētu doties."

Kur gan es varētu iet šodien, uz kādu vietu, ja vien es nedotos pie Kristus, pie Bībeles? Viņš ir...Viņš ir tas neizsmeļamais Dieva avots; jo vairāk tu no tā izsmel, jo svaigāks un labāks tas top.

Un tā, lūdzu, šovakar es gribu izlasīt nelielu tekstu, tas ir, izlasīt nedaudz no Rakstiem. Un pēc tam mēs uzreiz pievērsīsimies svētrunai (un mēģināsim aiziet no šejienes līdz deviņiem vai nedaudz vēlāk, ja tas būs iespējams), un tās būs tikai kādas trīsdesmit vai trīsdesmit piecas minūtes.

Piecelsimies kājās, kamēr mēs atšķiram Mateja Evaņģēlija 12. nodaļu. Mateja Evaņģēlija 12. nodaļa, sākot ar 38. pantu, kamēr mēs noliecam savas sirdis godbijībā.

Tad daži no rakstu mācītājiem un farizejiem atbildēja un uz to sacīja: "Mācītāj, mēs no Tevis gribam kādu zīmi redzēt."

Bet Viņš atbildēja un tiem sacīja: "Ļauna un laulības pārkāpēja cilts meklē zīmes; un viņai nekāda cita zīme netiks dota kā vien pravieša Jonas zīme.

Jo, kā Jona trīs dienas un trīs naktis bija lielās zivs vēderā, tā arī Cilvēka Dēls būs trīs dienas un trīs naktis zemes klēpī.

Ninivieši celsies tiesas dienā pret šo cilti...to pazudinās; jo tie, Jonam sludinot, no grēkiem

atgriezās; un redzi, šeit ir vairāk nekā Jona.

Ķēniņiene no dienvidiem celsies tiesas dienā pret šo cilti un to pazudinās, jo tā nāca no pasaules gala dzirdēt Salamana gudrību: un redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans."

...redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans.

Lūgsim.

2 Kungs, *redzēt* nozīmē "pacelt acis, pievērst uzmanību". Atcerēsimies šovakar šos vārdus, ka "šeit ir vairāk nekā viss", Kungs Jēzus Kristus, Dieva Dēls. Mēs lūdzam šo svētību, lai Viņš paņem šos Vārdus un svaida tos cilvēku sirdīm, lai viņiem būtu ticība, un tad parādītu Sevi dzīvu, kāds Viņš apsolīja būt: "Redzi, Es esmu ar jums vienmēr līdz pat pasaules galam, tas ir, līdz pašam galam." Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

3 Mēs tikai dažas minūtes parunāsim par *Bībeliskajām laika zīmēm*.

4 Un tā, Jēzus šeit norāj to paaudzi, jo viņi neticēja Viņa Bībeliskajai zīmei. Paskatieties uz tiem farizejiem. Viņi atnāca pie Viņa un sacīja: "Skolotāj, mēs vēlamies, lai Tu parādītu mums zīmi." Paskaties uz viņu aklumu. Tā zīme jau bija iedota, bet viņi to neatpazina.

5 Vai zināt, es ticu, ka kādu dienu notiks aizraušana, un cilvēki par to neko nezinās!

6 Jēzus pateica Mateja Evaņģēlija 11. nodaļā, kad Jānis bija atnācis pie... Tas ir, viņa mācekļi bija atnākuši Viņu satikt, un viņi atgriezās atpakaļ. Un Viņš sacīja: "Ko jūs tur gājāt redzēt? Vai niedri, ko vēji šūpo, vai cilvēku, kas tērpies mīkstās drēbēs? Vai arī jūs gājāt redzēt pravieti?" Viņš sacīja: "Es saku, protams, pravieti! Lūk, ja jūs varat to pieņemt, nu, viņš ir tas, par kuru runāja pravietis, sacīdams: "Es sūtu Savu vēstnesi Sava vaiga priekšā."

7 Kādu dienu mācekļi Viņam jautāja, sacīja...kad Viņš runāja par to, ka Viņš ir Cilvēka Dēls; viņš sacīja: "Kā tad rakstu mācītāji saka, ka papriekš ir jānāk Elijam?"

8 Lūk, skatieties, Maleahijas 3. nodaļā ir teikts, ka: "Es sūtīšu Savu vēstnesi Mana vaiga priekšā," Jēzus atsaucās uz šo Rakstu vietu. Nevis uz Maleahijas 4. nodaļu, lūk, tā ir cita reize. Redziet, Maleahijas 3. nodaļā bija viena reize: "Es sūtu Savu vēstnesi Sava vaiga priekšā."

9 Maleahijas 4. nodaļā, kad viņš nāk, tad zeme tiks sadedzināta un taisnie staigās pa pīšļiem, tūkstošgadu valstībā, un mēs to neesam darījuši pēc Jāņa nākšanas. Bet tas notiks pēc pēdējās dienas vēstneša atnākšanas, kurš atgriezīs cilvēku sirdis atpakaļ pie oriģinālā Evaņģēlija, pie agrīno tēvu ticības, pie tādas, kāda viņiem bija jaunajā draudzē Jeruzalemē. Un tā tiks atjaunota pēdējās dienās uz... Tā grupiņa būs mazākumā, bet tas būs tieši tāda paša veida personāžs kā Elija un Jānis, kuri abi mīlēja tuksnešainas vietas, bija "sieviešu nīdēji" un tādi...un konfesiju grāvēji. Un tas būs tieši tāda paša tipa cilvēks, bet viņam būs patiesība, apstiprināta, apliecināta patiesība. Tas ir apsolīts.

10 Un tā, mēs zinām, ka Jēzus pagriezās un pateica viņam: "Elija jau ir nācis, bet jūs to nezinājāt."

11 Nu, vai tas nebūtu ļoti skumji, ja kādā no šīm dienām mēs konstatētu, ka draudze ir lielo bēdu periodā? Lūk, es neesmu šeit, lai sludinātu doktrīnu. Es to nedaru. Es cienu manus brāļus. Bet, ja jūs man piedosiet, atļaujiet man tikai uz brītiņu iestarpināt šo. Es, es personīgi, protams, es ticu, ka draudze izies cauri lielo bēdu periodam, bet ne līgava. Hm-hm. Līgava dodas Mājās. Saprotiet, Dievs izved līgavu no draudzes, tieši tāpat kā Viņš izveda tautu no tautas Ēģiptē. Saprotat? Līgava, tas ir sievas sēklas atlikums, izredzētie. Tā ir Viņa darīšana, kur Viņš ievieto šo paraugu, bet atlikums ir tas, kas tiek atgriezts no šī parauga. Sievas sēkla bija ārējā tumsā, pareizi, bet ne...ne izredzētā draudze. Viņa...viņa jau ir tiesāta un attīrīta, jo viņa ir Kristū. Viņai vairs nav jāiziet cauri kaut kam vēl. Tiem citiem ir jāiet cauri tiesai, jo viņi nebija iekšā.

12 Lūk, vienā no šīm dienām tas mazais mazākums: "Kā tas bija Noasa dienās, kad astoņas dvēseles tika izglābtas ar ūdeni, tā tas būs arī Cilvēka Dēla atnākšanas laikā. Kā tas bija Lata dienās, kad no uguns izglābās trīs, tā tas būs, kad atnāks Cilvēka Dēls."

13 Viņi gaida kaut ko grandiozu pasaules mērogā, kaut arī Rakstos tā pat nav. Saprotat? Kādā

no šīm dienām viņi sacīs: “Nu, es domāju, ka Bībelē ir teikts, ka draudze no tā visa izvairīsies?” Līgava no tā izvairās.

14 Un tikai padomājiet, ka pēc Noasa... “Kā tas bija Noasa dienās.” Noass iegāja šķirstā, un durvis tika aizvērtas. Viņš iegāja septiņpadsmitajā maijā, un durvis tika aizvērtas, un, kad viņš jau bija iegājis šķirstā, septiņas dienas lietus nebija. “Bet viņi to nezināja.” Tās durvis aizvēra Dievs.

15 Un kādu dienu žēlastības durvis tiks aizvērtas. Bet cilvēki tā arī turpinās domāt, ka viņi saņem glābšanu, un sludinās, un tā tālāk, bet žēlastība jau būs noraidīta pēdējo reizi, un viņi to nezinās, līdz tās nebūs.

16 Atcerieties, katru dienu visā pasaulē pazūd simtiem cilvēku, kurus mēs nevaram atrast un par kuriem nevaram neko pateikt. “Viens būs uz lauka, vienu Es ņemšu, vienu... Divi gultā, un vienu Es paņemšu.” Vispasaules, tāpēc nebūs pārāk daudzi, kam izdosies šī izbēgšana; aizrautā līgava.

17 Atcerieties, zīmes, Israēls vienmēr paļāvās uz savām zīmēm, nevis uz intelektuālām runām. Viņiem tas bija jādara. Dievs sūtīja viņiem praviešus. Pravieši rādīja zīmes.

18 Un zīmes, vienmēr, kad ir bijusi kāda zīme, Bībeliska zīme, ir jābūt Bībeliskai balsij, kas seko tai Bībeliskajai zīmei. Un tam ir jābūt pilnīgi Bībeliskam, apsolītam.

19 Tāpēc, redziet, jūs nonākat kopējā virzienā. Kā Luters par taisnošanu, tas bija tas, ko viņš zināja; tas arī viss, viņi bija apmierināti un tā arī devās dziļāk savā mācībā. Lūk, atnāk Veslijs ar svētapšanu, devās uz priekšu un apsteidza to; tad viņš organizējās. Tālāk nāk petakosti ar dāvanu atjaunošanu; un viņi organizējās. Bet Dievs virzās uz priekšu, taisni uz priekšu, visu laiku, saprotiet, katru dienu, katru draudzes periodu.

20 Jums tur ir izcils zīmējums, šovakar, kas tiks ievietots tajā grāmatā, tas bija pirms trīs gadiem, kad Tas Kungs ļāva man uzzīmēt to uz tāfeles un parādīt, kā tieši draudzes periodi cietīs neveiksmi un kā tie ies augšā un lejā. Un, tiklīdz tas tika pabeigts, tas varenais Tā Kunga eņģelis, tā gaisma, gandrīz tikpat daudzu cilvēku kā šeit priekšā atnāca uz sienas tajā pusē, stāvēja tur. Un cilvēki krita ģībonī. Un pats ar sevi uzzīmēja to uz sienas. Trīs gadus vēlāk mēness aptumšojās un vairs nebija redzams, pilnīgi precīzi tajā dienā...tieši pirms Romas pāvests, pirmais pāvests, ieradās Romā.

21 Un, kad draudze un ekumēniskā padome būs gatavi... Ak, brāli, māsa, neļaujiet man sākt par šo tēmu. Mēs esam pašā galā, katra zīme, viss atrodas savā vietā.

22 Dievs dod zīmes, Bībeliskas zīmes, Balss Rakstu zīmes. Atcerieties, kad Mozus... Kādēļ tiek dota zīme? Lai pievērstu uzmanību. Zīme ir tamdēļ, lai pievērstu uzmanību. Tātad, ja zīmei nav nekādas balss, tad zīme nav pareiza. Un, ja tai zīmei ir tā pati vecā garīdzniecības balss, tad tā zīme nav no Dieva, ja šī balss nav mainījusies. Un šai izmaiņai ir jābūt Bībeliskai zīmei, ir jābūt Bībeliskai balsij.

23 Teiksim, piemēram, viņa konfesijas balss sekoja kādai noteiktai zīmei; Dievs to nav sūtījis. Mums visus šos gadus ir bijusi konfesija. Tam ir jābūt kaut kam citam. Tam ir jābūt TĀ SAKA TAS KUNGS Rakstos. Dievam ir jāapsola tas caur Vārdu, un tad zīmei ir jāpievērš tam cilvēku uzmanību. Un tad tā balss seko zīmei, tā ir mācība, kas iet kopā ar to.

24 Jēzus bija cienījams cilvēks, Viņš bija jauns rabīns, pravietis no Galilejas. Viņš, kad Viņš dziedināja slimos un tā tālāk, Viņš bija ievērojams Vīrs. Bet kādu dienu Viņš apsēdās, sāka runāt un teikt viņiem: “Es un Tēvs esam viens.” Tā bija tā balss, kas sekoja tam. Ak, nē, viņi to negribēja. Viņi bija gatavi zīmei, bet to balsi viņi negribēja. “Kad jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjam augšā, no kurienes Viņš atnāca,” viņi vispār nevarēja to saprast. Saprotat? Bet, kad balss sāka sekot līdzi zīmei, viņi negribēja ar to neko kopīgu. Tā vienmēr ir zīme un balss!

25 Iemesls, kāpēc Mozus novilka savas kurpes, bija tas, ka tā zīme piesaistīja viņa uzmanību. Viņš paskatījās uz turieni, un viņš ieraudzīja to, to degošo krūmu.

26 Un tā, viņš bija ķīmiķis. Viņš bija liels zinātnieks. Viņš bija apmācīts visā ēģiptiešu gudrībā.

Un viņi darīja tādas lietas, ko mēs šodien nevaram, zinātnē; viņi būvēja piramīdas, sfinksas, viņiem bija balzamēšanas šķidrums, kāda mums nav, krāsvielas, kuru mums nav. Tā bija lielāka civilizācija un izglītotāka, nekā esam mēs šodien. Un Mozus bija viņu skolotājs. Un, kad viņš ieraudzīja to degošo koku, kas nedega, nav šaubu, ka viņš sacīja, ak, savā sirdī viņš, iespējams, teica: "Es aiziešu uz turieni un noraušu dažas no šīm lapām, un aiznesīšu tās uz laboratoriju, un noskaidrošu, ar kādu ķīmisku vielu tās ir apstrādātas." Ja viņš būtu šādi izdarījis, tā balss nebūtu uz viņu runājusi.

27 Jūs nevarat izprast Dievu. Jums ir jāsēžas Viņam blakus un tas jāpārrunā. Jānovelk savas kurpes, tā teikt, jānoliek malā sava izglītība. Skatieties pa tiešo Viņa Vārdā un sakiet: "Man ir vienalga, ko saka kāds cits. Tu esi to šeit apsolījis šai dienai, un tā ir patiesība." Mozus novilka savas kurpes.

28 Paskatieties, kā balss atskanēja no turienes. Ja tā nebūtu Rakstu balss, Mozus nebūtu tai ticējis. Tā zīme piesaistīja uzmanību, un tā zīme bija tāpēc, lai piesaistītu pravieša uzmanību.

29 Pravietis pats par sevi ir zīme. Kad Dievs sūta pravieti, esiet modri, tam seko tiesa; Tā ir bijis vienmēr, tā būs vienmēr. Tur nav nekāda apvedceļa. Un tas...tas pāriet cilvēkiem tieši virs galvām, bet viņi to vispār nezina, līdz tas jau ir pārāk tālu. Nav brīnums, ka Jēzus teica: "Jūs būvējat kapenes praviešiem un balināt...un...bet jūs esat tie, kas viņus tur ielikāt. Un, kā izdarīja jūsu tēvi, tā darīsiet arī jūs." Un viņi to izdarīja.

30 Un tā, mēs redzam, kā uz skatuves uznāk, lūk, mēs redzam, kā uzceļas Mozus. Un viņš ieraudzīja to krūmu, un viņš piegāja tuvāk tam. Un no turienes atskanēja balss, kas sacīja: "Novelc savas kurpes, jo zeme, uz kuras tu stāvi, ir svēta." Viņš novilka savas kurpes un nometās ceļos. Un Viņš sacīja: "Es esmu Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs." Tur atskanēja Rakstu balss. "Un Es atceros Savu apsolījumu, un Es redzu Manu ļaužu ciešanas. Es atceros Savu apsolījumu, un Es sūtu tevi uz turieni, lai to izdarītu. Un Es daru tevi par Savu balsi."

31 "Un Es došu tev divas zīmes. Un viena no tām būs tavā rokā, un tu paņemsi un pārvērtīsi čūsku par...tas ir, nūju par čūsku." Un...un nākamā zīme bija ielikt savu roku azotē, un Dievišķā dziedināšana. Sacīja: "Ja viņi neticēs pirmās zīmes balsij, tad viņi ticēs otras zīmes balsij. Un, ja viņi neticēs, tad paņem no upes ūdeni, izlej to uz zemes, un tas kļūs par asinīm. Tas ir, tad viņu asinis jau ir ielietas tajā. Ar Ēģipti ir cauri."

32 Mums ir bijusi pirmā, un mums ir otrā. Interesanti, vai nākamā nebūs asins izliešana? Interesanti, kur mēs atrodamies šovakar? Balsis un zīmes, Dievs rāda tās zīmes. Nē, tikai...tikai aizdomājieties par tām lietām, kuras mēs esam redzējuši izdarītas, Rakstu balsis, skaidrojums.

33 Lūk, šajā lielajā atspulgā, kurā tie cilvēki atrodas, viņu acis ir kļuvušas aklas: "Es piederu *šiem*. Es piederu *tiem*." Tam nav pilnīgi nekāda sakara ar Dievu, it nemaz.

34 Dievs ir sūtījis Savas zīmes visās paaudzēs. Jēzus teica, ka pirms Savas atnākšanas Viņš parādīs zīmes, pirms Savas atnākšanas. Cilvēki vienmēr atceras ticēt Bībeles zīmēm. Tām ir jābūt identificētām Bībeles zīmēm. Dievs vienmēr...

35 Kā es sacīju pagājušajā vakarā: kad draudze visu saputro un nomaldās, tad Viņš svaida vienu cilvēku. Ikviens cilvēks atšķiras no cita. Viņš svaida vienu. Dievs ir viens, un tāpēc Viņš svaida vienu cilvēku. Viņš nekad nav izmantojis grupu. Viņš vienmēr izmanto vienu; tā ir bijis vienmēr. Un Viņš nekad nemaina Savu kursu. Viņš izmanto vienu. Un Viņš sūta viņu sludināt vēstījumu. Tas tiek kategoriski noraidīts; bet visi, kas atnāks, atnāks, no tās paaudzes. Pirmā sardze, otrā, trešā, ceturtā, piektā, sestā, tad septītā, un tad nāk Līgavainis. Un mēs esam septītajā.

36 Un mēs redzam, ka šīs konfesionālās draudzes virzās... Un man bija kauns par tiem...jūs, kristīgie uzņēmēji, tovakar, ka tajā grāmatā bija ierakstīts, tajā uzņēmēju grāmatā: "Svētais tēvs *tāds un tāds.*" Vai tad jūs, pentakostu ļaudis, nezināt, ka mums nevajadzētu saukt nevienu cilvēku uz šīs zemes par "Tēvu"? Tas parāda, ka jūsu acis ir aptumšojis kaut kāds atspulgs. Jā. Un vai tad jūs nesaprotat, ka tie cilvēki, Bībelē ir teikts, kad...kad tas atlikums, "šī guļošā jaunava atnāca nopirkt Eļļu", ka viņi to nedabūja? Varbūt viņi bija dejojuši Garā, runājuši mēlēs. Bet es esmu redzējis, ka to dara ļaunie gari; tam nav ar to nekāda sakara. Es runāju par Svēto Garu, Bībeles Svēto Garu.

37 Es esmu redzējis, kā viņi šādi uzvedas pagānu zemēs. Es esmu apceļojis pasauli septiņas reizes, pie vis...visvisādiem pagāniem, un kad reiz kopā bija sanākuši simtiem tūkstoši, pat simt piecdesmit tūkstoši, un, jā, vai piecdesmit tūkstoši cilvēku. Un redzējis, kā tie burvji un visi pārējie met tev tajā izaicinājumu. Ir labāk, ja tu zini, par ko tu runā. Ir labāk, ja tev nav tikai intelektuāla runa. Ir labāk, lai tu vari, ar Dieva palīdzību, apstiprināt to, par ko tu runā, vai arī labāk nedodies uz to darba lauku. Viņi atstās tevi kaunā.

38 Bet atcerieties, ka mūsu Dievs joprojām ir Elijas Dievs. Viņš joprojām ir tas Dievs, kāds Viņš vienmēr ir bijis. Viņš joprojām ir tas pats Dievs. Viņš virzās tajā pašā ciklā. Viņš dara tās pašas lietas. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Es esmu redzējis, kā viņi stāv apjukuši, paralizēti un tiek paņemti prom no darba lauka. Dievs joprojām ir Dievs. Ievērojiet, lūk, Jēzus pateica mums, ka šīs lietas notiks pēdējās dienās, un mēs tās redzam, vienkārši precīzas Viņa atnākšanas zīmes. Visu!

39 Mēs visi piekritīsim, ka mēs esam šīs pasaules beigās. Bet, kad Viņš sāk nonākt pie draudzes, un tās lietas, ko Viņš darīs draudzei, tam ķermenim, līgavai pēdējās dienās, tad mēs saraucam degunu un ejam prom. Saprotiet, tas ir vienkārši...tam ir šādi jābūt. Pasaule sarauc savu degunu nepatikā pret to. Viņi cenšas to ignorēt.

40 Paskatieties uz šīm te televīzijas programmām, kad tik daudzi pentakosti paliek mājās trešdienu vakaros, lai skatītos *"Mēs mīlam Sjūziju"*, kaut kādu amorālu šovu par kādu sievieti, kas ir precējusies četras vai piecas reizes, vai kādu vīrieti, un mīl to vairāk nekā savu...savu Kristu. Nav brīnums, ka mums nav atmodas, nav brīnums, ka mums ir kaut kas tāds, kad pasaules mīlestība ir lielāka par Dieva mīlestību, kas ir tavā sirdī.

41 Ak, mēs varam iznākt un pieņemt lēmumu, ierakstīt savu vārdu grāmatā un iziet ārā, un dzīvot kopā ar pasauli. Tieši to grib pasaule. Tieši to grib draudze. Tā grib saglabāt savu apliecinājumu un ticēt, ka tā ir kristīga, un dzīvot, kā vien tai patīk. Neuztraucieties, jūs dabūsiet to tajā ekumeniskajā padomē. Viņi ļaus jums darīt visu, ko jūs gribat.

42 Bet atcerieties, ka līgava tiks izsaukta, atdalīta un būs citādāka, piepildīta, dzimusi no Svētā Gara, nomazgāta Jēra Asinīs. Viņa atturēsies no visa, kas ir netīrs, būs blakus savam Vīram. Viņa ir šķīsta jaunava, šķīsta caur Vārdu. Vārds un viņa ir viens un tas pats. Kā vīrietis un viņa sieva kļūst par vienu laulībā, tā notiek arī ar patiešām īsteno Dieva draudzi. Kad viņš nonāk Kristū, katrs apsolījums Bībelē tiek apliecināts ar "āmen". Nav svarīgi, ko saka konfesija. Tā dvēsele, kas ir ticīgajā, apliecina to, jo tas ir Vārds viņā, kas izsakās.

43 "Vārds ir asāks par abpusēji griezīgu zobenu, tas izšķir sirds domas un nodomus." Tā saka Bībele. Tieši tā tas tiek apstiprināts un atpazīts.

44 Ievēro, mans brāli, ievēro. Tas ir ļoti slikti, ka mēs neredzam šīs lietas. Jēzus runāja par tām.

45 Viņš bija viņu Bībeliskā zīme, bet viņi neatpazina Viņu. Viņš bija precīza Bībeliska zīme. Viņš pateica viņiem, ka Viņš bija. Viņš sacīja: "Izpētiet Rakstus. Jūs domājat, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, bet tieši tie liecina par Mani. Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, tad neticiet tam."

46 Katram ir savs personīgais skaidrojums. Katrai konfesijai ir šie semināri, kas izperē inkubatora sludinātāju baru. Man vienmēr ir bijis žēl to inkubatora cāļu, tiem nav mātes; lai cik ļoti tie čiepstēja, tie nesaņēma mātes aprūpi. Tieši tādā veidā šīs mašīnas ražo garīdzniekus, kas reizēm nezina par Dievu vairāk, kā hotentots zina par Ēģiptes nakti vai zaķis par to, kā uzvilkt sniega kurpes.

47 Lūk, kas mums ir vajadzīgs, pieredzējis sludinātājs, kas ir bijis dziļi tuksnesī, kas ir bijis tajā vietā kopā ar Dievu tik ilgi, līdz viņa priekšā ir nonācis uguns stabs, kā tas notika ar Mozu, un neviens nevar viņam to atņemt. Viņš bija tur, kad tas notika. Lūk, tā ir taisnība. Atpakaļ pie Dieva un atpakaļ pie Viņa Bībeles!

48 Jēzus sacīja: "Ja jūs būtu zinājuši Mani, jūs būtu zinājuši Manu dienu."

49 Katram ir viņa paša skaidrojums. Metodistiem ir savējais. Baptistiem, prezbiteriāņiem, pentakostiem, visiem pārējiem ir savs skaidrojums. Bet Bībelē ir teikts: "Dieva Vārds nav patvaļīgi skaidrojams."

50 Kāds tādā gadījumā ir tā skaidrojums? Viņš to izskaidro Pats. Viņš pateica: “Lai top gaisma,” un gaisma tapa. Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums. Viņš pateica: “Jaunava taps grūta,” un viņa tapa. Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums.

51 Viņš pateica: “Pēdējās dienās Viņš izlies Savu Garu uz visu miesu,” un Viņš izlēja. Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums. Tas jau ir izdarīts, tieši to kritiķu priekšā, kuri teica, ka tas nevar notikt. Dievs tik un tā to izdarīja, jo Viņš izskaidro Savu Vārdu.

52 Viņš pateica to, ka: “Kā bija Sodomas dienās, tā būs pēdējā laikā, kad atklāsies Cilvēka Dēls.” Un Viņš to izdarīja. Tur nav vajadzīgs nekāds skaidrojums. Viņš pats izskaidro visus šos apsolījumus, ko Viņš ir devis.

53 Viņš pateica: “Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, tās lietas, ko Es daru, arī viņš darīs.” Tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums, Viņš vienkārši to dara. Tas arī viss. Ja... “Es esmu vīnakoks, un jūs esat zari.” Tā pati dzīvība, kas ir vīnakokā, ir arī zaros; tas pats zars, kas izauga Vasarsvētku dienā.

54 Kādu dienu es stāvēju un ieraudzīju kādu neizprotamu skatu. Kāds mans labs draugs un Džeka Mūra draugs... Džons Šarits, Tas Kungs viņu svētīja kalpošanas pirmajā daļā. Viņam nebija bērnu. Viņš strādāja par divdesmit pieciem centiem stundā, laužot betonu uz ielas. Viņš atnāca uz sanāksmi, Tas Kungs viņu svētīja; tagad viņam ir pieci bērni un pieder puse no Fīniksas. Katru gadu viņš atdod apmēram divus vai trīs miljonus Tam Kungam. Nesen es biju viņa fermā, vienā no tām, kur viņam pastāvīgi strādā pusotrs tūkstotis meksikāņu. Un viss apgabals ir tikai kokvilna, kartupeļi, apgabals pēc apgabala. Viņam tie pieder, viņam pašam, bet pirms piecpadsmit gadiem viņš saņēma ceturtdaļu dolāra stundā, laužot betonu. Viņš paļāvās uz Dievu.

55 Es skatījos uz vienu no viņa kokiem, un uz tā bija tik daudz dažāda veida augļu. Viņam ir liels augļu dārzs ar citrusaugļiem. Un es sacīju: “Brāli Šarit, kas tur ir ar to koku?”

Viņš sacīja: “Brāli Branham, uz tā aug visvisāda veida augļi.”

56 Es teicu: “Nu, uz tā ir citroni, uz tā ir...es redzu mandarīnus, tangelo. Es redzu citronus, greipfrūtus un apelsīnus.” Es sacīju: “Kas tas ir par koku?”

Viņš sacīja: “Apelsīnkoks.”

Es teicu: “Apelsīnkoks? Ar visiem tiem augļiem uz tā?”

Viņš teica: “Jā, tie ir piepotēti. Tie ir tur iespiesti.”

Un es teicu: “Ak, es saprotu. Vai tas ir tas, ko sauc par potēšanu?”

57 Viņš teica: “Jā, brāli Branham.” Viņš paskaidroja, kā viņi to darīja, noteiktos laikos gadā, kā viņi uzpotēja to zaru.

58 Es teicu: “Nu, nākamajā gadā tur vairs nebūs mandarīnu, nebūs tangelo, tur vispār nebūs nekādu citu augļu, izņemot apelsīnus.”

58 Viņš teica: “O-o, nē. Nē, nē.” Teica: “Greipfrūti nesīs, greipfrūtu zars nesīs greipfrūtu zaru, greipfrūtu. Mandarīns nesīs mandarīnu. Citrons nesīs citronu.”

“Nu,” es sacīju, ”kāds koks tas ir?”

Viņš sacīja: “Apelsīnkoks,” viņš sacīja.

60 “Bet, ja šis apelsīnu koks kādreiz izdzīs citu zaru,” es sacīju, “ko tas nesīs?”

Viņš sacīja: “Apelsīnus.”

Es teicu: “Es saprotu.” Ak, jā. Kāpēc? Tie visi ir citrusaugļi.

61 Mēs visi apgalvojam, ka esam Kristū. Bet, kad mēs ieejam Tur ar kādu konfesionālu mācību, mēs dzīvojam no Tā. Tā tas ir. Bet, ja tas koks kādreiz izdzīs vēl vienu zaru, tad tā būs vēl viena Apustuļu darbu grāmata, kas tiks uzrakstīta. Tas būs tāds, kāds bija pirmais zars, kas izauga. Tas būs Svētā Gara piepildīts, Svētā Gara iedvesmots, Svētā Gara... Tam nebūs nekādas ticības mācības. Tas būs Vārds.

62 Daudzi no jums ņem manas lentes, jums ir vēstījums par *"Līgavas koku"*. Tie augļi ir pašā galotnē, lai tos nogatavinātu vakara gaismas. Lūk, un vakara gaismas nogatavina augļus šajā laikā.

63 Un tā, mēs redzam, ka viņiem būtu vajadzējis Viņu zināt, bet viņi nezināja Viņu. Tā tas ir arī mūsu laikā, viņi nezina Viņu. Jēzus šeit atsaucās... Tagad ātri, lai mēs tiktu pie vēstījuma. Jēzus atsaucās uz bijušo, un Viņš bija rādījis zīmes, parādīdams viņiem, ka Viņš ir Mesija, tieši to, kas Mesijam bija jādara, darīdams Mesijas zīmi. Ak, daudzi no viņiem, mēs ņēmām to vakar vakarā, noticēja tam.

64 Mēs redzam, ka tā sieviete pie akas, viņa nebija izglītota. Viņai bija slikta slava. Bet, tiklīdz viņa ieraudzīja to zīmi, viņa sacīja: "Ser, es redzu, ka Tu esi pravietis. Un es zinu, ka tad, kad nāks Mesija, Viņš to darīs."

Viņš sacīja: "Tas esmu Es, kas runā ar tevi."

65 Un, kad viņa aizgāja uz Ziharas pilsētu un pateica viņiem visu, ko Viņš bija darījis, sacīja: "Nāciet, paskatieties uz Cilvēku, kas pateica man, ko es esmu darījusi. Vai tas nav pats Mesija?" Un Bībele saka... Viņš to vairs nedarīja, bet tie ticēja Viņam, uz Viņu, tās liecības dēļ, kas bija sievietei ar sliktu slavu. Kā tad ar celšanos Jonas dienās un šīs paaudzes pazudināšanu?

66 Ievērojiet, vēl mēs redzam Nātānaēlu, Pēteri un citus, kas ticēja. Mēs redzam aklo Bartimeju.

67 Mēs redzam mazo Caķeju kokā, noslēpušos. "Jēzus," viņš sacīja, "šeit augšā Viņš mani vispār nepamanīs."

68 Bet Jēzus apstājās tieši zem tā koka un paskatījās uz augšu, un sacīja: "Caķej, kāp lejā." Viņš bija Vārds, un Vārds atpazīst tās domas, kas ir sirdī.

69 Un tā laika farizeji un zinātnieki nosodīja to, jo tajā nebija garīdznieciskuma spīduma un spožuma. Tajā nebija tā izglītojošā viedokļa, kā tam vajadzētu būt. Tajā nebija tā ārišķuma un...un pārējā, kāds piederējās garīdzniecībai, ar varen lielu kapuci, apliktu apkaklīti un vēl ko, ar kaut kādiem vārdiem, kas tiek sacīti, lai būtu augstāki par vienkāršajiem cilvēkiem.

70 Un Bībelē ir teikts: "Vienkāršie ļaudis labprāt klausījās Viņu." Viņš runāja parastā valodā. Viņš dzīvoja parasta cilvēka dzīvi.

71 Tad mēs ieraugām, ka, šādi rīkojoties, mēs redzam, kas notika. Lūk, viņi nevarēja tam noticēt, un viņi teica: "Šis cilvēks ir Belcebuls. Viņam ir nešķīsts gars." Citiem vārdiem sakot: "Vai nu Viņam ir garīga telepātija, vai...vai arī viņam ir... Viņš, Viņš ir kaut kāda veida zīlnieks." Un ikviens zina, ka tas ir no velna, un tā ir atdarināšana. Un tad mēs redzam, ka viņi nosodīja Viņu.

Tad viņš tur stāvēja, sacīja: "Skolotāj, parādi mums zīmi."

72 Kā Viņš to pavērsa viņiem? Viņš sacīja: "Ļauna un laulības pārkāpēju paaudze meklē zīmes." Un tā, skatieties. "Ļauna un laulības pārkāpēju paaudze." Viņš pravietoja. Viņš sacīja: "Un viņi to saņems, ļauna un laulības pārkāpēja paaudze." Un, ja tā nav tā paaudze, kurā mēs dzīvojam, tad es nesaprotu kāpēc. Atcerieties, visiem pravietojumiem ir vairākkārtēja nozīme.

73 Paskatieties Mateja 3. nodaļā, kur ir teikts: "No Ēģiptes Es aicināju Savu dēlu." Izpētiet, uz ko norāda atsauce, un jūs ieraudzīsiet, ka Viņš runāja arī par Jēkabu, Savu dēlu. Bet arī par Savu lielāko Dēlu Jēzu, kuru Viņš izsauca no Ēģiptes.

74 Un tā, mēs ieraugām, ka tajā vietā: "Ļauna un laulības pārkāpēju paaudze meklē zīmi, un viņi to saņems, jo ļaunā un laulības pārkāpēju paaudze redzēs augšāmcelšanās zīmi. Kā Jona bija vaļa vēderā trīs dienas un trīs naktis, tā arī Cilvēka Dēlam ir jābūt zemes sirdī, un tad Viņš augšāmcelsies." Ir pagājuši divi tūkstoši gadu, un mums ir vēl viena ļauna un laulības pārkāpēju paaudze. Un viņi saņem augšāmceltā Kristus zīmi, kas ir dzīvs mūsu vidū, pēc deviņpadsmit gadsimtiem! Viņš ir Tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

75 Jona, mēs viņu zinām, mēs zinām, ka viņš bija pravietis. Daudzi no viņiem norāda uz viņu kā uz kaut kādu klaiņotāju. Viņš tāds nebija. "Taisnais...taisnā soļi ir Tā Kunga vadīti." Nesen es lasīju kādu grāmatu. Viņš aizbrauca uz Taršišu jeb devās uz turieni, nevis uz Ninivi, bet tas viss bija

Dieva plānā. “Taisnā soļi.” Jo reizēm ar tevi atgadās kas ļauns, kaut kas.

76 Tā tas notika ar Ījabu. Viņš nebija... Ījabs bija labākais cilvēks uz zemes, viņa laikā, labākais cilvēks, kādu Dievs varēja atrast, un tomēr paskatieties, kas ar viņu notika. Viņš nesodīja viņu. Viņš pārbaudīja viņu. Viņš rādīja sātanam, ka Viņam ir kāds, kas ticēs Viņam, saskaroties ar grūtībām.

77 Tas pats notika ar Jonu. Un mēs redzam, kā viņš bija ceļā uz Ninivi, un iekāpa kuģī, kas brauca uz Taršišu, un tad viņš... Un jūra sacēlās, bet viņš gulēja. Viņš sacīja viņiem: “Sasieniet man rokas un kājas un izmetiet mani ārā, jo tas notiek manis dēļ.” Un viņi izmeta viņu, un liels valis, kas peldēja tur ūdenī, riņķoja apkārt, norija šo pravieti.

78 Es atceros, ka ne pārāk sen Luisvilā, Kentuki štatā, kur es reiz dzīvoju otrā upes krastā, Indiānā. Viņiem tur uz platformas bija uzlikts valis. Un tur bija viens Rikijs, kuram bija vairāk inteliģences, nekā viņš prata kontrolēt, viņš teica: “Nu, jūs esat dzirdējuši veco pasaku par vali, kas norija Jonu.” Viņš paņēma beisbola bumbu, pielika to valim pie rīkles, un viņš teica: “Paskaties uz to.” Sacīja: “Tas, pat beisbola bumbiņa tam neizies cauri.” Viņš teica: “Tā vecā pasaka par Jonu, kuru norija valis,” viņš teica, “ir tikai pasaka.” To es vairs nevarēju izturēt.

79 Es teicu: “Vienu brītiņu, ser.” Viņš izskaidroja to, pastāstīja, cik neiespējami ir cilvēkam iekļūt tajā rīklē. Es teicu: “Tu slikti lasi Rakstus, ser. Un tā nav pasaka. Tā ir patiesība.”

Viņš paskatījās uz mani un sacīja: “Kas tu esi?”

Es sacīju: “Es esmu kalpotājs Branhams, tepat no otra upes krasta.”

Viņš teica: “Ak, es redzu, sludinātājs, kas tam tic.”

Es teicu: “No visas sirds, no visas sirds.”

80 Un viņš sacīja: “Nu, zini,” viņš teica, “paskaties šurp, ser, bez strīdēšanās. Un es...es apbrīnoju tavu nostāju, un tā tālāk, bet,” viņš teica, “zinātniski,” teica, “viņa rīklē teju vai nevarētu iebāzt cilvēka roku.”

81 Es teicu: “Ser, tu nelasi Rakstus pareizā veidā. Bībelē ir teikts, ka tā bija speciāli 'sagatavota zivs'. Tā tas ir. Dievs teica, ka Viņš 'sagatavoja zivi'. Tā bija īpaša.”

82 Es ticu, ka tas, ko saka Dievs, ir taisnība. Tā bija īpaša. Viņš divas vai trīs reizes paraustīja degunu, uzvilcis brilles, un turpināja savu lekciju. Īpaša... Un visi smējās. Tā bija īpaša zivs. Dievs sagatavoja zivi, lai aprītu Jonu. Ak! Es ticu tam no visas sirds. Un tā, mēs redzam, ka uz viņa... Tā norija viņu.

83 Jebkura zivs, kad tā paēd, tā uzreiz nolaižas dibenā. Paēdiniet savu mazo zelta zivtiņu un pavērojiet, kas notiek. Tās uzreiz nolaižas tā mazā trauka dibenā, kurā jūs esat tās ielikuši, un noguļas ar savām mazajām spuriņām tur lejā. Viņu vēderiņš ir pilns, un tāpēc viņas tur lejā atpūšas.

84 Tāpēc, kad tā lielā zivs aprija Jonu, tā droši vien nolaidās dibenā, lai atpūstos, prom no viļņiem un prom no vētras. Tā bija meklējusi viscaur tajā atmodā, lai paskatītos, ko tā varētu atrast un...tajā atmodā uz jūras, ziniet, kur viss viļņojās, pūta vējš. Un tā atrada to sludinātāju un norija viņu, un devās lejup dzelmē.

85 Un tā, Jona atrodas lejā tā vaļa vēderā, ar sasietām rokām un kājām, gulēdams vaļa vēmekļos.

86 Lūk, es bieži esmu dzirdējis cilvēkus sakām: “Vakar vakarā par mani palūdza, bet...bet manai rokai nepalika labāk. Tā joprojām ir kropla. Man joprojām sāp vēders. Manas acis, es joprojām neredzu labi.” Ak vai! Un vēl kritizējat Jonu? Ak!

87 Ja kādam arī bija simptomi, tad viņam tādi droši vien bija. Ja viņš skatījās *šajā* virzienā, tur bija vaļa vēders; tajā virzienā – vaļa vēders. Visur, kur viņš skatījās, bija vaļa vēders, un viņa rokas bija sasietas aiz muguras. Viņš atradās vaļa vēderā, jūras dibenā, varbūt četrdesmit asu dziļumā, jūras dibenā. Tie tik ir simptomi! Un tad jūs nosaucat viņu par atkritēju.

88 Bet vai zināt, ko viņš sacīja? “Tās visas ir melīgas niecības. Es pat neskatīšos uz tām. Bet es vēl reizi paskatīšos uz Tavu svēto templi, Kungs.”

89 Lūk, Jona zināja, ka tad, kad Salamans veltīja templi, viņš lūdzās un sacīja: "Kungs, ja Tavi ļaudis kaut kur nonāks nelaimē un paskatīsies uz šo svēto vietu, tad uzklausi no debesīm." Un viņam bija tik liela paļāvība uz cilvēka, kas bija atkritis, lūgšanu, kurš bija to lūdzis. Cik gan daudz vairāk...

90 Šovakar neviens no mums nav šādā stāvoklī. Nevienam no mums nav šāda veida simptomu. Un mēs vēl skatāmies uz saviem simptomiem? Kāpēc? Kāpēc? Ja viņam varēja būt tāda paļāvība uz tāda cilvēka lūgšanu, kas bija atkritis... Bet mums ir prasīts skatīties uz debesīm, kur Jēzus sēž pie Majestātes labās rokas augstumos, Templī, kas nav ar rokām taisīts. Viņš ir tur, lai aizbilstu, pamatojoties uz jūsu apliecinājumu. Cik daudz vairāk mums vajadzētu ignorēt mūsu simptomus un: "Es vēlreiz paskatīšos uz Tavu svēto apsolījumu, Kungs!" Ak, kad mēs redzam Dievu uz skatuves!

91 Un tā, mēs redzam, ka Jona, ir teikts, ka šis valis nesa viņu tur iekšā trīs dienas un trīs naktis, nogādāja viņu visu to ceļu atpakaļ, atgriezās uz kursa, devās uz turieni. Un, lūk, Ninives ļaudis bija, bija kļuvuši tādi, kādi šodien ir cilvēki visā pasaulē. Viņu lielā komerciālā pasaule, viņu industrija bija zvejniecība, un visi cilvēki zvejoja. Un viņi pielūdza elkus, un valis bija jūras dievs. Un kādu dienu, ap pulksten vienpadsmitiem, kamēr viņi visi bija devušies tur zvejā, tur parādījās viņu jūras dievs, izstiepa savu mēli, un pa trapu iznāca pravietis. Nav brīnums, ka viņi atgriezās no grēkiem. Hm-hm. Saprotat? Tur bija zīme. Tā bija zīme.

92 Kāda bija balss? Vai tā balss bija: "Paskatieties, puikas, ko es varu izdarīt?" Nē. "Nožēlojiet grēkus, vai arī četrdesmit dienās Dievs iznīcinās šo vietu." Zīme un balss. Balss, kas sekoja zīmei: "Atgriezieties no grēkiem!"

93 Viņš sacīja: "Un tie ļaudis, kas nespēja atšķirt labo roku no kreisās, atgriezās no grēkiem, kad Jona sludināja, bet šeit ir kas lielāks par Jonu." Saprotat? Tad Viņš sacīja: "Ķēniņiene no dienvidiem celsies...viņas paaudzē...ar šo paaudzi un nosodīs to; jo viņa atnāca no pasaules gala, lai dzirdētu Salamana gudrību, bet šeit ir kas lielāks nekā Salamans." Lūk, kad...

94 Noslēgumā es pateikšu šo. Kad Dievs sūta uz zemi dāvanu, zīmi-dāvanu, un cilvēki tai notic, tas ir viens no godpilnākajiem periodiem, kādā cilvēki ir dzīvojuši. Bet, kad Viņš sūta zīmi un tā tiek noraidīta, tā paaudze ieiet haosā. Tā ir bijis vienmēr. Kā būtu, ja šovakar Amerikas ļaudis pieņemtu Dieva zīmi šajās pēdējās dienās?

95 Nu, mēs runājam par došanos uz Fort-Noksu un valdības pārcelšanu uz turieni, un ierakšanos zemē. Nu, tās krievu bumbas tiek varbūt simts vai divsimt metru zem zemes, un uzspridzina to simt piecdesmit jūdžu attālumā, nu, tas trieciens aizietu līdz pat lavai. Nekur uz šīs zemes tu neesi drošībā. Vienīgā drošība ir Jēzus Kristus rokās. Viņš ir mūsu patvērums.

96 Bet kā būtu, ja šovakar mēs, amerikāņi, un mēs visi uzticētos tai dāvanai, ko Dievs mums ir devis, Svētajam Garam, pēdējās dienās? Nu, visas valstis baidītos no mums tā, kā tās baidījās Salamana dienās.

97 Dievs iedeva Salamanam dāvanu, un pilnīgi visa draudze, ikviens, tai ticēja. Tā bija tūkstošgadu valstība ebrejiem. Tā bija Vecās Derības tūkstošgadu valstība, Salamana laikā – pareģojums par to tūkstošgadu valstību, kurai ir jānāk. Ebreju zelta laikmets! Ievērojiet, neviens ar viņiem nekaroja. Viņi baidījās no viņiem, jo viņi zināja, ka viņu Dievs ir reāls. Jo Viņš bija klātesošs kopā ar viņiem, un ļaudis bija sirdīs vienotu un vienprātīgi. Nu, tā slava izplatījās it visur. It visur, un varēja dzirdēt: "Ak, cik tas ir vareni, tas varenais Dievs, kas ir Israēlam, dzīvs Dievs!"

98 Un viņa slava nonāca līdz pašai Sābai. Izmēriet to kartē un paskatieties, cik tālu tas ir. Tur dzīvoja kāda ķēniņiene, kuras sirdī bija alkas pēc Dieva. Katru reizi, kad viņa dzirdēja, ka kāds...ka ierodas kāda no karavānām, viņa jautāja: "Vai jūs braucāt cauri Palestīnai?"

"Jā."

"Pastāstiet man par lielo atmodu, kas tur viņiem notiek."

Un ikviens sacīja: "Ak, tas ir apbrīnojami!"

"Vai tu to redzēji?"

“Jā.”

“Kā tas ir?”

99 “Ak, tas varenais Dievs, kuram viņi kalpo, ir nonācis lejā un dzīvo vienā no Saviem kalpiem, un viņi ir iecēluši viņu par ķēniņu. Nu, viņš var atpazīt. Viņš zina pat tās domas, kas ir tavā sirdī. Un, zini, viņi saka, ka: 'Dievs ir Vārds, un Vārds ir Dievs, un Vārds atpazīst domas, kas ir viņu sirdīs.' Un tā cilvēka gudrība pārspēj visu, par ko tu jebkad esi dzirdējusi. Viņš var atpazīt un zina pat tās domas, ko tu domā. Ak, viņiem tur notiek brīnišķīga atmoda.”

100 Un jūs zināt: “Ticība nāk no dzirdēšanas, no Dieva Vārda, Dieva apsolījuma dzirdēšanas.”

101 Un tā ķēniņiene sāka alkt, un viņa gribēja doties uz to atmodu. Lūk, viņai nācās sadurties ar daudzām lietām. Lūk, pirmkārt, viņa bija pagāne. Viņai bija jāiet pie sava priestera, lai paprasītu, vai viņa var doties prom. Viņa bija ķēniņiene. Viņa bija godājama, bija slavena.

102 Un tā, nav šaubu, ka viņa devās pie augstā priestera, un viņa sacīja: “Lielais, svētais tēv, es saprotu, ka tur Izraēlā notiek atmoda, un viņiem tur ir lielisks laiks. Un viņu Dievs ir dzīvs, un Viņš dara lielas zīmes un brīnumus, kādus mēs nekad neesam redzējuši jeb neesam par tādiem dzirdējuši. Katra karavāna, es viņiem jautāju, un viņi saka, ka tas ir brīnišķīgi. Vai es varu dabūt atļauju no savas konfesijas doties un apmeklēt to?”

103 Es varu to iztēloties: “Mēs nesadarbojamies ar to sanāksmi, tāpēc labāk turies no turienes pa gabalu.” Saprotat? Ziniet, cilvēks nomirst, bet ne gari. Saprotat? Tad mēs ieraugām, ka: “Nē, labāk turies no turienes pa gabalu. Mēs nesadarbojamies ar to.”

“Nu, lūk, redziet, svētais tēv, es saprotu...”

104 “Nu, paskaties. Ja kaut kas notiktu, tas notiktu mūsu vidū. Tas būtu mūsu draudzei.” Ak vai! “Un jā, šeit, tas ir šeit. Tas būtu tieši šeit pie mums.”

105 Es dzirdu, kā šī mazā ķēniņiene saka, pieceļas. Man patīk viņas degsme. Viņa piecēlās un sacīja: “Es esmu redzējusi šos elkus, kas jau gadiem stāv šeit, es esmu klausījusies, kā tu stāvi aiz kanceles un sludini par kādu dievu, kas bija, par kādu dievu, kas bija. Mana vecvecvecmāmiņa klausījās to pašu stāstu, bet nekad pilnīgi nekas nenotika. Viņi stāsta man, ka viņiem ir dzīvs Dievs, kas dzīvo viņu vidū, kaut kas īstens. Es gribu to redzēt.”

106 “Nu, skaties! Ja tu aizbrauksi, tu zini, ko tu darīsi, tev būs jābiedrojas ar tiem cilvēkiem, saproti. Zini, viņiem ir visas tās 'Sarkanās jūras atvēršanās' un visas tās blēņas. Labāk uz turieni neej. Jo, ja tu aiziesi...”

“Nu, es tik un tā došos.”

“Mēs izsvītrosim tavu vārdu no grāmatas.”

107 “Nu, izsvītrojiet to no grāmatas.” Kad cilvēks sāk alkt un slāpt pēc Dieva, viņu nespēs noturēt neviena grāmata pasaulē, jo viņš meklē kādu Grāmatu. “Izsvītrojiet manu vārdu, ja vēlaties. Es tik un tā dodos. Es dzirdu, ka tas ir dzīvs Dievs, tur ir realitāte. Es dodos, lai to noskaidrotu, tāpēc jūs mierīgi varat izsvītrot no turienes manu vārdu.”

108 Un tā, daudz kas stāvēja viņai ceļā. Lūk, atcerieties, viņa bija pieņēmusi savu lēmumu. Viņa sadabūja visus rakstu ruļļus, lai izlasītu, kas ir Jehova. Lūk, tāda ir gudra sieviete.

109 Neejiet ar kāda cita pieņēmumiem. Vienkārši ejiet ar to, ko Bībele saka, kas Viņš ir. Ņemiet to, ko Viņš saka, kas Viņš ir. Noskaidrojiet, kas Viņš ir, vai Viņš ir dzīvs, vai nē. Nevis to, ko par to ir teicis kāds mācīts vīrs; bet to, ko pateica Viņš pats par Sevi, ko Viņš apsolīja.

110 Un viņa sāka lasīt. Lūk, viņai atnāca patiešām laba doma. Viņa sacīja: “Es sakrāmēšu daudzas dāvanas, un es aizvedīšu tās. Un, ja tā ir patiesība, tad es to atbalstīšu. Ja tā nav patiesība, tad es varu atnest savu naudu atpakaļ.”

111 Viņa varētu kaut ko iemācīt pentakostiem! Atbalsta radio programmas, kas izsmej tieši to, kam jūs ticat, un tomēr jūs tās atbalstāt. Lai...lai jūs... Nu, es par to paklusēšu. Jūs tāpat zināt par to pietiekami. Tā ir jūsu sludinātāju darīšana. Ievērojiet. Bet tas ir apkaunojoši.

112 Viņa sacīja: “Ja tas nav īsts, tad es atvedīšu savas dāvanas atpakaļ.” Un viņa uzkrāva tās uz kamieļa. Atcerieties, paskatieties, kas stāvēja viņai ceļā. Viņai priekšā bija garš ceļojums. Vai jūs zināt, kas tam bija vajadzīgs? Viņai bija jāceļo ar kamieli. Vai jūs zināt, cik laika tam bija vajadzīgs? Deviņdesmit dienas. Trīs mēneši kamieļa mugurā, nevis ar gaisa kondicionieri aprīkotā kadiljakā. Nē, nē. Trīs dienas un...kamieļa mugurā.

113 Nav brīnums, ka Jēzus sacīja: “Viņa celsies Tiesā kopā ar šo paaudzi un nosodīs to.” Šeit Birmingemā ir cilvēki, kas nepāries pāri ielai, lai paskatītos uz to pašu. Mūsu laikā ir autobusi, tramvaji, lidmašīnas un viss pārējais! Nav brīnums, ka tad, kad viņi uzcelsies, viņi nosodīs šo paaudzi. Tieši tā. Jo šeit ir kas lielāks par Salamanu, pats Svētais Gars. Ievērojiet.

114 Vēl mēs redzam, ka ir vēl viena doma. Skatieties. Un, lūk, tur tuksnesī bija Ismaēla bērni, un tā bija jātnieku banda, ak, un laupītāji. Tur taču bija visa tā viņas nauda! Ko? Viņas mazā einuhu grupiņa, sargi, kas viņai bija, un dažas kalpones; viņi tos vienkārši nokautu, uzreiz sakapātu un paņemtu tos dārgumus, un dotos prom, it kā nekas nebūtu noticis.

115 Bet, ziniet, tur ir kaut kas īpašs, kad tava sirds sāk alkt atrast Dieva realitāti, ceļojumā nav nekādu briesmu. Tu neredzi nekādas briesmas. Tu neredzi nekādu neizdošanos. Tu saki: “Nu, vai es atlabšu?” Tavā prātā nav nekādu jautājumu. Kad noenkurojas īstena ticība, to nekas neizkustinās. Tā stāv tieši tur.

116 Viņa vispār nedomāja par gaidāmajām briesmām. Viņai bija viena lieta, viņai bija viens...viens mērķis, viena lieta, ko viņa gribēja sasniegt. Un viņas motīvi bija pareizi, tāpēc viņa devās to sasniegt, jo viņas sirds alka un slāpa. “Svētīgi ir tie, kas izsalkuši un izslāpuši pēc taisnības, jo viņi tiks piepildīti.” Tā tas ir.

117 Paskaties uz viņu tagad, kad viņa dodas ceļā pāri tuksnesim, varbūt ceļojot naktī un dienas laikā atpūšoties kādā oāzē, lasot tos Rakstus. Visbeidzot viņa nonāca pie Salamana lieveņa. Kad viņa tur nonāca... Tajā pagalmā viņa izkrāva savus kamieļus un uzcēla telti.

118 Un tā, viņa nebija ieradusies kā daži cilvēki, kā daži cilvēki šodien. Viņa nebija... Lūk, kāda ir 1964. gada versija par to: “Es dzirdu, ka viņi dara... Viņi saka, ka to dara Tas Kungs. Es aiziešu uz turieni, bet, ja es dzirdēšu kaut vienu vārdu pret to, kam ticu es, es momentā no turienes aiziešu.” Redzat? Redzat?

119 Bet ne viņa. Viņa atnesa Vārdu un apsēdās. Viņa grasījās palikt tur, līdz būs pilnīgi pārliecināta. Viņa negrasījās pārbaudīt savus priekšstatus. Viņa grasījās pārbaudīt Vārdu.

120 Tā nu viņa iegāja iekšā. Es iztēlojos, ka pirmajā dienā viņa apsēdās tur pašā aizmugurē. Un atskanēja taures un zvanu skaņas, un...un visi dziedātāji sāka dziedāt. Un Derības Šķirsts stāvēja tur savā vietā. Un iznāca draudzes gans Salamans, apsēdās. Viņa sacīja: “Tagad es redzēšu, vai Dievs ir tajā cilvēkā, vai nē,” tāpēc viņa vēroja. Un visi cilvēki rindā sāka virzīties uz priekšu. Ak, tas bija brīnišķīgi! Nekas nebija apslēpts.

121 Tā nu viņai bija lūgšanu kartiņa, ziniet, un viņa gaidīja, tā teikt, un viņa...tuvodamās tajā rindā. Visbeidzot, dienu pēc dienas, viņa gaidīja. Viņā nemitīgi pieauga interese, jo atmoda turpinājās. Ak, viņas sirds bija izsalkusi! Pēc kāda laika viņa nostājās Salamana priekšā, un Bībele saka: “Nebija nekā, ko Salamans nebūtu viņai atklājis,” atpazīšana!

122 Bet šeit stāvēja Jēzus, Salamana Dievs: “Šeit ir kas lielāks par Salamanu!”Saprotat?

Un viņi sacīja: “Parādi mums zīmi, Skolotāj!”

123 “Šeit ir kas lielāks par Salamanu. Un dienvidu ķēniņiene nāca no pasaules malas, lai dzirdētu Salamana gudrību, bet, redziet, šeit ir kas lielāks nekā Salamans.”

124 Un ir pagājuši divi tūkstoši gadu, jā, divdesmit astoņi gadsimti kopš tā Bībeles stāsta. Un šovakar šeit ir kas lielāks par Salamanu, ar šīs dienas apsolīto Vārdu, bet mēs joprojām grūtsirdīgi klīstam apkārt. Nav brīnums, ka Tiesas dienā viņa nostāsies un ar savu liecību nosodīs Birmingemu, Savienotās Valstis un visus pārējos, jo viņas sirds alka redzēt Dievu, un viņa bija tur, līdz tas bija galā.

125 Ko viņa pateica pēc tam, kad bija redzējusi, ka notiek kaut kas reāls? Vai jūs zināt, ko viņa teica? Viņa, pēc tam, kad Salamans atklāja viņai to, kas bija viņas sirdī, nu, viņa teica: "Viss, ko es jebkad biju dzirdējusi, un pat vēl vairāk." Kāpēc? Tas bija noticis ar viņu pašu. Viņa bija redzējusi, ko par to stāstīja kāds cits, bet tad pienāca viņas kārta. Viņas...viņai tika atklāts viņas noslēpums. Un viņa teica: "Tas ir vairāk." Un viņa teica: "Svētīti ir tie cilvēki, kas ir kopā ar jums, kas visu laiku redz šīs lietas. Tie cilvēki, kas stāv šeit un visu laiku redz šīs lietas, viņi ir svētīti." Un viņa redzēja, kā viņš aizgāja uz Tā Kunga namu. Viņa kļuva ticīga.

126 Un ir apsolīts, ka viņa celsies pēdējās dienās un nosodīs šīs paaudzes, kā tas notika Salamana dienās un Jonas dienās, un tā tālāk. Viņa celsies tajā dienā un nosodīs, augšāmcelšanā, tos cilvēkus, kas dzīvoja šinī dienā. Jo šeit ir kas lielāks nekā Salamans. Šeit ir pats Svētais Gars. Šeit ir debesu un zemes Radītājs, kas identificē Sevi ar Saviem ļaudīm, caur tādu pašu dāvanu. Precīzi, kā tas bija Kristū; to darīja Viņš. Kā tas bija Salamanā; to darīja Viņš. Kā tas bija praviešos; un to darīja Viņš. Kā tas ir pravietots pēdējām dienām, mums tā nav bijis simtiem un simtiem gadu. Un, kā tas bija tieši pirms Viņa pirmās atnākšanas... Viņiem nebija...nebija nekādas atpazīšanas simtiem gadu, un tur tas uznāca uz skatuves, un kāds stādīja priekšā Mesiju. Un ir apsolīts, ka nāks vēl kaut kas, pēdējās dienās, kā tas bija toreiz.

127 Te nu mēs esam pēdējās dienās: zīmes, ko Viņš apsolīja, ka tās notiks; situācija pasaulē ir tieši tāda, kādai tai ir paredzēts būt; pasaules amoralitāte un viss pārējais, kas mums ir, tieši savā vietā. Un Svētais Gars ir precīzi savā vietā, darīdams precīzi. Ak, tas ir kaut kas brīnišķīgs, zināt, ka mēs kalpojam reālam Dievam!

128 Tagad es vēlos kaut ko pastāstīt. Es jau esmu stāstījis to iepriekš, bet es domāju... Es jūtu vadību pateikt to vēlreiz. Kā visi zina, es dodos medībās. Ne tik daudz medījuma dēļ; man patīk būt mežos. Mana māte bija metisa. Jūs zināt to. Mana māte bija pa pusei čeroki cilts indiāniete. Viņas māte saņēma pensiju, saprotiet, Tenesī. Tāpēc, lūk, mēs redzam, ka tā dēļ man patīk medīt. Un mana atgriešanās to neizmainīja, jo es...

129 Tie meži bija mana pirmā Bībele. Es redzēju ziedu, kā tas mirst. Tā mazā sēkliņa gulēja zemē un sapuva, viss bija izzudis. Bet nākamajā gadā...tur vairs nebija nekā, ko tur varētu atrast. Jūs varētu aiznest to dubļu sauju uz laboratoriju, neviens ķīmiķis pasaulē nespētu tajā atrast to dzīvības dīgli. Bet tas atkal atdzīvojās, kad parādījās saule. Tas atkal atdzīvojās, un tas ļāva man saprast, ka ir dzīve, nāve, apbedīšana, augšāmcelšanās.

130 Es redzu, kā no rīta uzlec saule – tas ir dzimis mazulis. Pulksten astoņos viņa sāk iet skolā. Ap pulksten desmitiem viņa pabeidz koledžu. Un tad nāk pusdienlaiks, tā ir savā spēkā. Pulksten divos tai ir piecdesmit pieci gadi. Un tad tālāk ap pulksten četriem tā sasniedz astoņdesmit, astoņdesmit piecus gadus, tā nomirst. Tā kalpoja Dieva mērķim. Un kas? Ja tā kalpoja Dieva mērķim, vai tās ir viņas beigas? Nē. Nākamajā rītā viņa atkal ceļas, lai liecinātu, ka ir dzimšana, dzīve, nāve, augšāmcelšanās.

131 Bet, pirmkārt, sēkla tiek iestādīta zemē; ja tajā nav dīgļa, tā neuzcelsies. Tai ir jākalpo Dieva mērķim, lai tā uzceltos. Un tāpat ir arī ar mums. Mēs esam apaugļota sēkla, kas ir zemē, un mums ir jākalpo Dieva mērķim, vai arī mēs...mēs nekad neuzcelsimies pirmajā augšāmcelšanā, mēs celsimies tiesai pēdējā. Gluži kā hibrīda grauds, tas aug pietiekami ilgi, lai saņemtu saules sodu, un nomirst un dodas atpakaļ, un tas arī viss. Pilnīgi pareizi. Bet īstā sēkla atstāj...dzīvo atkal, atražo sevi.

132 Paskaties uz sulu kokā. Pirms atnāk kāds sals vai kas cits, tas koks... Kaut kāda daba, kaut kur, pārņem to, saka: "Aši skrien lejā līdz pašai koka apakšai. Laidies lejā zemē, jo tuvojas sals." Un, ja viņa to neizdarīs, tas to koku nogalinās. Un viņa tur lejā paslēpjas, līdz beidzas sals, un tad atkal uzceļas augšā. To dara kaut kāds saprāts. Vai jūs zināt, kas tas ir par saprātu? Paskaidrojiet to man – kāds saprāts liek tam kokam nolaisties lejā, paslēpties, un atkal uzcelties, un tad es jums pastāstīšu par to Saprātu, kas saka man, kas jūs esat un no kurienes jūs esat, ko esat darījuši un kurp jūs dodaties. Un tā ir tā pati lieta, jo tas ir tas pats Dievs. Protams. Precīzi. Tas ir Dievs. Tas ir Dievs, kas dara šīs lietas. Lūk, atcerieties, draugi.

133 Reiz es medīju tur, kur es mēdzu doties medībās, tur, ziemeļu mežos. Un es medīju kopā ar kādu draugu, un man patīk medīt kopā ar viņu. Arī viņš bija tāds kā daļēji indiānis. Un viņš...Berts Kols, un viņš ir jauks cilvēks. Šis vīrs, cik nu es zinu, šobrīd varētu atrasties šeit. Viņš visu laiku brauc uz šejieni, uz dienvidiem. Un viņš bija liels mednieks. Par viņu nekad nav jāuztraucas. Viņš neapmaldīsies. Mēs kopā medījām, un mēs viens otru pazinām, un viņš bija viscietsirdīgākais vīrs, kādu es dzīvē esmu saticis. Viņš šāva jaunos briedēnus tikai...tikai tāpēc, lai es justos slikti, jo man nepatīk redzēt, kā tiek nonāvēti tie mazie draudziņi.

134 Tas ir normāli nošaut jaunu briedi, lūk, ja valdība to atļauj. Es biju mežsargs daudzus gadus, un es joprojām esmu dabas aizsardzības piekritējs. Es...es domāju par dzīvniekiem, un es ticu saglabāšanai. Un ļaujot tiem vienkārši... Ja jūs ļausiet tiem tā turpināt... Viņi tika ielikti šeit ēšanai. Ja jūs dažus no tiem neapēdīsiet, tad tie saķers kādu slimību un izmirs, vai nomirs badā. Bet tikai to, ko saka likums, viņi zina, kā to visu izdarīt. Ļaujiet viņiem par to parūpēties.

135 Bet Berts mēdza nogalināt tos tikai ļaunprātības dēļ, vienkārši lai redzētu, ka es jūtos slikti. Viņš mēdza teikt, viņš sacīja: "Billij, tu esi labs sludinātājs, tas ir, labs mednieks, bet problēma ir tā, ka tevī ir pārāk daudz sludinātāja. Tu esi pārāk mazdūšīgs."

136 Un es teicu: "Bert, tu vienkārši esi nežēlīgs, tas arī viss." Un mēs devāmies tālāk.

137 Kādu dienu es devos augšup, bija tā, ka man bija vēlu jāstrādā, un sezona jau tuvojās noslēgumam. Un baltastes brieži, es nezinu, vai jums tie šeit ir, vai nē. Ak, nu, saka, Hudini ir izbēgšanas mākslinieks, viņi ir labāki par viņu. Tā nu sezona jau gāja uz beigām, uz viņiem jau bija šautas vairākas reizes. Un kādu rītu mēs devāmies ceļā, bija kādi piecpadsmit centimetri sniega, sākām iet augšup pāri Prezidenta grēdai.

138 Un mēs bijām paņēmuši dažus, mēs vienmēr ņemam karstu šokolādi un kādu sviestmaizi. Un ap pusdienlaiku, ja mēs nedabūjām kādu briedi, tad mēs kalnos sadalījāmies un atgriezāmies; reizēm mēs ieradāmies deviņos vai desmitos vakarā. Ja mēs dabūjām briedi, mēs to uzkārām. Mēs iegaumējam to vietu, kurā mēs bijām, un atgriezāmies, lai to paņemtu.

139 Tā nu tajā rītā mēs devāmies augšup, un, lūk, pirms es aizgāju, viņš pateica: "Ei, Billij, man šogad ir kaut kas priekš tevis."

Un es teicu: "Kas tas ir?"

140 Viņš ielika roku savā kabatā un izvilka mazu svilpīti, apmēram *šitik* lielu. Un viņš iepūta tajā, un tā skanēja kā brieža mazulis, kas sauc savu mammu, saprotiet, kā mazs brieža mazulis sauc savu mammu.

141 Es teicu: "Bert, tu taču nebūsi tik nežēlīgs, vai ne?"

142 Viņš sacīja: "Ak, jūs, gļēvie sludinātāji, cik jūs visi esat vienādi."

143 Tā nu mēs sākām iet kalnā, un ap pulksten vienpadsmitiem viņš... Tur bija izcirtums apmēram šīs telpas lielumā, varbūt nedaudz lielāks. Un mēs nebijām redzējuši pat pēdas. Tā bija mēness gaisma, un viņi barojas naktī. Un viņi bija vienkārši... Un viņus atrast nav viegli. Viņi vienkārši slēpjas, apguļas, kaut kur zem krūma, tur dziļi mežā. Un viņi kārpa ar nagu un ēd sūnas, un aizmirsti par to. Un tad mēs...

144 Es atnācu uz to mazo izcirtumu, un viņš apsēdās. Es domāju, ka viņš bija...tur bija sniega sanesums, kupena. Un es domāju, ka viņš šādi iebāza roku sev kabatā, lai izvilktu to mazo termosiņu un iedzertu malciņu savas...savas šokolādes, un mēs apēdīsim savas...savas pusdienas, un tad sadalīsimies, un dosimies atpakaļ pāri kalnu grēdai; viņš dosies vienā virzienā, bet es otrā. Bet, kad viņš to izdarīja, es pasniedzos, lai izvilktu savu sviestmaizi, jo man jau sāka parādīties neliels izsalkums. Un es atslēju savu šauteni pret koku, un atkal ieliku roku savā somā, un paskatījos uz viņu. Viņš skatījās uz mani. Un viņam bija tādas acis kā ķirzakai, ziniet; kā sievietes krāso savas acis šodien, ziniet, viņām ir tas jocīgais tāds kā suņa izskats, un tas viss ir šādi sakrāsots. Nu, tieši tādas izskatījās viņa acis, tādas kā ķirzakai, tādas kā ieslīpas. Viņš skatījās uz mani. Un es nodomāju: "Kas gan ir viņam prātā?" Viņš pasniedzās un izvilka ārā to mazo svilpīti. Un es domāju...

Es teicu: “Bert, vai tev nav kauns par sevi?”

145 Un viņš tajā iepūta, un, kad viņš to izdarīja, tik vien kā apmēram trīsdesmit metru attālumā, varbūt pat mazāk, piecēlās liela briežu mātīte. Tā bija briežu mamma. Tas bija viņas mazuļa sauciens. Viņa... Viņš iepūta svilpē. Viņa uzlēca kājās. Lūk, viņa nekādā gadījumā nebūtu tā rīkojusies. Viņa zināja, ka mēs tur atrodamies. Bet viņas mazulis bija nelaimē. Un viņš paskatījās uz mani, atkal ar tām ķirzakas acīm. Es redzēju, ka viņš noņem drošinātāju no savas trīsdesmitā kalibra šautenes. Viņš bija labs šāvējs. Ak, viņš bija ļoti labs.

146 Un viņš atkal iepūta savā svilpē. Un tā briežu māte iznāca tieši tajā izcirtumā. Lūk, brāli, tas ir neparasti. Viņi tā nedara. Pirmkārt, viņa nebūtu piecēlusies. Ja viņa to izdarītu, viņa būtu devusies citā virzienā. Bet te nu viņa bija, iznāca tieši tajā izcirtumā. Un viņa zināja, ka tur esam mēs. Un, tiklīdz kā uz tās šautenes noklikšķēja drošinātājs, viņa pagriezās un paskatījās tieši uz mednieku. Tā vietā, lai aizbēgtu, viņa vienkārši stāvēja tur. Viņas lielās ausis, viņas plaši atvērtās acis, uz augšu izslietās ausis, un viņa skatījās apkārt.

147 Kas tas bija? Viņa bija māte. Tas bija viņas mazulis. Viņas bērns bija nonācis nelaimē. Tas mazais jēriņš...tas mazais draudziņš raudāja gluži kā mazs briedēns. Viņa nebija liekule. Viņa vispār neizlikās. Viņa bija īsta. Viņa bija dzimusi kā māte. Lūk, kas viņa bija – māte.

148 Un viņš nomērķēja to šauteni. Es nodomāju: “Kā gan tu vari tā darīt, Bert? Kā gan vari?”

149 Es, es nespēju uz to skatīties. Es pagriezu muguru. Es nodomāju: “Kungs Dievs, kā gan tas cilvēks var būt tik cietsirdīgs, lai sašautu tās mātes uzticīgo sirdi, kas meklē savu mazuli?” Un izvilinātu viņu ārā no turienes, pieviltu viņu un izvestu viņu no turienes ārā. Un turklāt es zināju, ka viņš ir tik precīzs šāvējs...šāvējs, ka viņš sadragātu to viņas veltīto sirdi pilnībā viņai cauri. Un viņa, tā māte, viņa patiešām nāca, jo tas bija viņas mazulis. Un, runājot par zīmi, tā bija viena no tām, uzticības zīme, jo kaut kas bija tur iekšā. Viņa bija māte. Un es pagriezu muguru. Es teicu: “Kungs Dievs, kā gan cilvēks var būt tik nežēlīgs, darīt kaut ko tādu?”

150 Un es gaidīju un gaidīju, bet šautene tā arī neizšāva. Es domāju, ka jebkurā brīdī dzirdēšu šautenes šāvienu. Un bija tā, ka viņš... Divpadsmit gramu lode, sēņveidīga, būtu izrāvusi viņas sirdij cauri viņai. Un es nodomāju: “Kāpēc nav šāviena?” Un es stāvēju *šajā* virzienā, aizvēris acis, lūdzos.

151 Un, kad es pagriezu galvu, lai paskatītos, šautenes stobrs kustējās *šādā* veidā. Un es skatījos uz to, pāris minūtes, kā viņš groza šautenes stobru.

152 Viņš pagriezās un paskatījās, un tās ķirzakas acis bija ieguvušas citu izteiksmi. Pa viņa vaigiem ritēja asaras. Viņš nometa šauteni zemē. Viņš teica: “Billij, man ir gana. Aizved mani pie tā Jēzus, par kuru tu runāji.”

153 Kas tas bija? Turpat uz tās sniega kupenas es atvedu to cietsirdīgo vīru... Tagad viņš ir diakons vienā draudzē. Kas tas bija? Viņš ieraudzīja kaut ko īstu, kaut ko neviltotu, kaut ko, kas nebija kāda teoloģija vai kaut kas vēsturisks. Viņš ieraudzīja Dievu realitātē. Lūk, kas viņu atveda.

154 Ak, cik daudzi šeit gribētu būt tāda veida, tādi kristieši, kā tā briežu mātīte bija māte? Protams, es ar to domāju, ar reālu pārdzīvojumu nāves priekšā. [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.]

Nolieksim mūsu galvas.

155 Debesu Tēvs, ir vēla stunda. Un ļaudis ir vērīgi. Viņi ir jauki, un viņi klausās. Un šis te nelielais stāsts, Kungs, par... Es atceros to auksto novembra dienu, kad stāvēju tur, un pāri kalniem pūta vēji. Es redzu tās mirdzošās asaras, kas tecēja pa viņa bārdainajiem vaigiem, kad viņš pieķērās pie manas kājas. Un viņš raudāja un teica: “Billij, tu man stāstīji par Kādu, kas ir mīlestība, un šeit es...es redzu to realitātē.” Kaut kas bija tajā briedī, kas izveda viņu ārā no turienes, Kungs, un tas bija īsts mātišķums, kas bija tur. Tā bija reāla zīme, ka tur bija īsta mīlestība un mātišķums.

156 Ak, Dievs, lai šovakar runā Tavs Vārds, īstens, īstens Svētais Gars. Nevis kaut kas, kas ir emocionāls, entuziasma pilns, kāds tas arī ir; bet kaut kas, kas ir reāls, caur Vārdu, izpausts. “Vārds, asāks par divpusēji griezīgu zobenu, un atpazīst domas, kas ir sirdī,” ar kuru tu apliecināji visus

Savus praviešus. Kad Tu biji uz zemes, Tu nosauci viņus par “dieviem”. Tu teici: ”Jūs saucāt tos, pie kuriem nāca Dieva Vārds, par dieviem, tad kā gan jūs nosodāt Mani, kad Es saku, ka Es esmu Dieva Dēls?”

157 Ak, Kungs, pasaule pazīst savējos, tā ir bijusi akla visus šos gadus. Un es lūdzu šovakar, Tēvs, lai Tu atver cilvēku acis un ļauj mums šovakar kļūt par īstiem kristiešiem un īstiem ticīgajiem, jo šeit ir kas lielāks par Salamanu. Šeit ir kas lielāks par visiem praviešiem. Šeit ir pats Dieva Dēls Svētā Gara veidā. Apsolīdams: “Nedaudz, vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs. Vārds *kosmos*, 'pasaules kārtība', Mani vairs neredzēs. Tomēr jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu jūsos līdz pat pasaules galam.” Un, Tēvs, Tu saki, ka Tu esi “tas pats vakar, šodien un mūžīgi”, un mēs zinām, ka tā ir patiesība. Ak, es lūdzu, Dievs, lai Tu esi žēlīgs šovakar.

158 Un kamēr mūsu galvas ir noliektas. Interesanti, vai šovakar, kad mūsu galvas ir noliektas, vai ir kāds, kurš... Esiet tagad ar Dievu patiesi, Viņa klātbūtnē. Pirms tu esi ieraudzījis kaut ko notiekam un...tomēr savā sirdī tu zini, ka neesi tik īstens kristietis, kā tā briežu mātīte bija māte. Un tas iemesls, kāpēc viņa bija māte, bija tas, ka viņa bija piedzimusi kā māte. Viņa it nekādi nevarēja tāda nebūt. Viņa bija dzimusi kā māte. Un, lūk, ja tu neesi piedzimis, ja tev nav tādas pašas mīlestības pret Kristu; neatkarīgi no tā, ko kāds saka, tu Viņam tici. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Un tev gribētos, lai tevī būtu tāda pati kristīgā mīlestība, kādu izraisīja tā mātes mīlestība viņai, vai jūs, ar noliektām galvām, tagad ikviens, un ar aizvērtām acīm, vai jūs pacelsiet savu roku? Pasakiet: “Palūdz par mani, brāli Branham,” un es noteikti to izdarīšu. Lai Dievs tevi svētī, brāli. Lai Dievs tevi svētī. Ak vai, paskatieties apkārt zālē, augšā balkonos, it visur.

159 Nekaunieties. Ja tu kaunies no Viņa šeit, Viņš teica: “Tad Es kaunēšos par tevi Tēva un svēto eņģeļu priekšā.” Tagad jūs esat Viņa klātbūtnē. Viņš ir šeit. Viņš ir absolūti šeit, varenais Svētais Gars. Tas uguns stabs, kas bija kopā ar Mozu, ir tepat.

160 Atcerieties, kad Viņš bija šeit, uz zemes, Viņš teica: “Es nāku no Dieva un Es eju pie Dieva.” Un ir teikts, ka: “Mozus atteicās no Ēģiptes bagātības, uzskatīdams Kristus bagātības lielākas nekā visu Kristus negodu, lielākas nekā visas Ēģiptes bagātības.” Viņš devās tuksnesī kopā ar Kristu. Un ikviens, kas lasa Bībeli, zina, ka tas uguns stabs bija derības eņģelis, no Dieva iznākušais logoss, kas bija Jēzus. Un tad, kad Viņš nomira, Viņš uzkāpa augšup debesīs. Un, kad Viņš satikās ar Saulu ceļā uz Damasku, Viņš jau atkal bija kļuvis par uguns stabu, un Viņš pat padarīja aklas Pāvila acis no tā spilgtuma.

161 Tagad Viņš ir šeit šovakar, tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Vai tu gribētu apliecināt sevi Viņa priekšā, pateikt: “Kungs Dievs, man nav šāda veida pieredzes. Es gribu to iegūt.” Es neprasu jums nākt uz šejieni. Es tikai prasu, lai jūs paceļat savu roku pretim Viņam, ja jūs to vēlaties. Vai tur ir kāds, kas nav pacēlis savu roku? Paceliet savas rokas tagad. Lai Dievs jūs svētī.

162 Mūsu Debesu Tēvs, viņi ir Tavi. Zinātne saka, saskaņā ar zinātni mēs nevaram pacelt mūsu rokas. Gravitācija tur tās lejā. Bet ir kāds Gars, kas ir vīriešos un sievietēs, un viņi... Pie viņiem atnāca cits Gars, kas ir Svētais Gars, un pateica: “Pacel augšā savu roku.” Un viņi nepakļāvās gravitācijas likumam un pacēla rokas pretim Dievam, kurš viņus radīja: “Es gribu būt īstens kristietis.”

163 Debesu Tēvs, es lūdzu, lai Tu padari katru no viņiem par īstenu kristieti caur Jēzus Kristus Vārdu. Viņi ir Tavi, Kungs. Es taču vispār todien nezināju, ka tad, kad no turienes uz tā lauka iznāca tas briedis, ka tas būs iemesls... Bet tā bija zīme. Bet Tu zini visu, tāpēc es lūdzu, Tēvs, lai Tu pieņem viņus tagad. Viņi ir Evaņģēlija trofejas. Viņi ir Tavi.

164 Tu teici: “Neviens cilvēks nevar izraut viņus no Manas sirds un no Manas rokas.” Un Tu, Tu teici: “Viss, kas ir Mans, pieder Tēvam. Neviens nevar izraut viņus no Viņa rokas.” Svētā Jāņa 5:24 Jēzus pateica: “Kas Manu Vārdu dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un viņš nenāks tiesā, bet ir pārgājis no nāves dzīvībā.” Kungs, tas ir Tavs Vārds. Lūk, nevis tiem, kas izliekas, bet tiem, kas patiešām tic, ir mūžīgā dzīvība. Viņi ir Tavi, Tēvs. Tagad es atdodu viņus Tev Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

165 Tagad vēl brītiņu esiet patiešām cieņpilni. Lūk, ir tieši laiks beigt, bet vēl tikai brītiņu uzgaidiet.

166 Pirms mēs to darīsim, cik daudzi tic, ka Jēzus Kristus apsolīja būt kopā ar mums, kur vien divi vai trīs būs sapulcējušies Viņa Vārdā? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Cik daudzi tic, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi? ["Āmen."] Viņa, Viņš būtu... Ja šovakar Viņš būtu šeit, Viņš būtu tieši tāds pats kā toreiz. Viņš darītu tās pašas lietas. Bībelē ir teikts, ka: "Viņš ir Augstais Priesteris, kas jūt līdzi mūsu vājībām." Jūs... Vai pareizi? ["Āmen."] Jaunā Derība, vēstule Ebrejiem 3. nodaļa. "Augstais priesteris, kas jūt līdzi mūsu...mūsu vājībām." Un tā, ticiet Dievam. Tagad vienkārši ticiet, patiešām, no visas sirds.

167 Un jūs, kas tagad esat tur, kas esat šajā auditorijā, kas nav...kas ir slimi. Cik daudzi no jums ir slimi, paceliet savu roku un vienkārši sakiet: "Es esmu slims." Tagad ļoti mierīgi, tagad ļoti klusi, visi.

168 Un tā, lūdzieties, sakiet: "Kungs Jēzu, brālis Branhams mani nepazīst, bet šodien viņš teica: 'Šeit ir kas lielāks nekā Salamans,' un es zinu, ka ir pravietots, ka tas atgriezīsies. Tas nav bijis pasaulē jau daudzus simtus un tūkstošus gadu. Bet Tu apsolīji, ka tas atkal atgriezīsies pēdējās dienās, saskaņā ar Maleahijas 4. nodaļu, un kā ir apsolīts Lūkas Evaņģēlija 17. nodaļā un visos tajos citos apsolījumos. Tu teici, ka tas būs šeit, 'kad atklāsies Cilvēka Dēls', jo tam ir jābūt Vārdam. Jo..."

169 "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū." "Un Vārds izšķir domas." Tas bija Vārds praviešos. Tas bija Vārds Dēlā. Šodien tas ir Vārds jūsos. Saprotiet, Vārds! Tas ir pravietots, apsolīts. Lai gan jūs redzat daudz atdarinājumu, daudz miesīgas sāncensības, tas tomēr neatņem no šī, no tā īstenā. Ir īsts Svētais Gars, īsts Dievs.

170 Tagad ticiet no visas sirds un skatieties šurp uz mani. Un ticiet no visas sirds, un sakiet: "Kungs Dievs, es lūgšos un lūdzu, lai...lai Tu atklāj brālim Branhamam. Un ļauj man pieskarties Tavām drēbēm. Un Tu pagriezies, caur viņu, jo viņš mani nepazīst, un pasaki man, kāda ir mana nelaime. Un tad es zināšu, ka šeit ir Tava klātbūtne."

171 Draugi, vai jūs zināt, kas kait pentakostu ļaudīm? Viņi ir redzējuši pārāk daudz.

172 Kādu dienu vecs jūrnieks nāca no jūras, un viņš satika kādu rakstnieku, kas gāja uz jūru. Un tas vecais jūras vilks sacīja tam rakstniekam, sacīja: "Kur tu dodies, labais cilvēk?"

173 Sacīja: "Uz jūru. Ak, es gribu sajust to sāļo jūras smaržu. Es gribu redzēt tās zilās debesis, baltos mākoņus, jūras kaijas."

174 Viņš sacīja: "Es piedzimu uz tās pirms piecdesmit gadiem. Es neredzu tajā neko tik pievilcīgu." Tieši tā. Viņš bija tik daudz to redzējis, ka tā bija kļuvusi viņam ierasta.

175 Tieši tas notiek ar mums, ļaudis. Mēs esam redzējuši tik daudz no Dieva! Šī draudze, kas...kas ir izsaukta no konfesionālajām grupām pēdējās dienās, ir redzējusi tik daudz no tā, līdz tas ir kļuvis tik ierasts. Jūs vienkārši nepievēršat tam uzmanību.

176 Nekad nepieļauj, lai Kristus kļūst tev kas ierasts, draugs. Nekad nedariet to. Vienkārši ticiet no visas sirds un ar visu, kas ir jūsos. Tagad ticiet Dievam.

177 Tagad vienkārši lūdzieties, un lai Kungs Jēzus jums to dāvā. Lūk, vienkārši pieskaries Viņa drēbēm. Es nezinu. Pieskaries Viņam. Viņam var pieskarties.

178 Un tā, tagad vienkārši lūdzieties. Es nesaku, ka Viņš to darīs. Tas var atrisināties vienā brīdī. Jūs tikai...tikai...tikai...it kā koncentrējiet savas sirdis uz Viņu.

179 Lūk, tā ir gaisma. Lai neviens nefotografē, ar zibspuldzi. Vienkārši esiet godbijīgi.

180 Lūk, tas atrodas šeit. Tas ir uz sievietes, kas sēž šeit un skatās uz mani, tepat beigās, tieši tur. Vai tu tici, ka es esmu Viņa kalps, kundze? Es esmu tev svešinieks. Tu mani nepazīsti. Es nepazīstu tevi. Bet, ja Dievs aprakstīs man tieši tāpat, kā Viņš izdarīja tai sievietei, pastāstīja viņai par viņas asiņošanu, vai...vai, ka tai sievietei bija pieci vīri; ja Kungs Jēzus sniegs tev caur mani šādu

informāciju, vai tu ticēsi tam no visas sirds? Tu zināsi, vai tā ir patiesība, vai nē. Labi. Tā ir urīnpūšļa kaite. Ja tā ir taisnība, pacel savu roku. Hm-hm! Redzat? Lūk, tas ir pilnīgi pareizi.

181 Lūk, tu, kas sēdi viņai blakus. Tu grasījies viņai palīdzēt. Tu pieskāries viņai ar roku. Nu, tas bija jauki, nu, vai tu tici, ka Dievs var man pateikt, kāda ir tava vaina? Vai tu tici, ka Viņš to var izdarīt? Augsts asinsspiediens. Ja tas ir pareizi, pacel roku.

182 Vīrietis, kas sēž viņai blakus, vai tu tici, ser, tici, ka Dievs var pateikt man, kāda ir tava kaite? Tu zināsi, vai tā ir taisnība, vai nē. Paplašinātas vēnas. Vai tici?

183 Tā kundze, kas sēž turpat, izskatās, ka teju vai raud, tava problēma ir nervozitāte. Pilnīgi pareizi. Tāda kā aizēnota, dienas laikā tu kļūsti vāja, tev šķiet, ka tu zaudē prātu. Velns cenšas tev to iestāstīt. Bet tu tāda neesi. Tas viss ir beidzies, sākot ar šo vakaru, tagad. Saproti? Tev pieder uzvara. Tas ir tevi atstājis. Tā melnā ēna, kas bija uz tevis, ir tevi atstājusi.

184 Tur tur raudāji, sēdēdama viņai blakus, kundze. Tas, tas tevi saviļņoja. Un tā, vai tu tici, ka es esmu Viņa pravietis jeb Viņa kalps? Daži cilvēki uz tā paklūp, saproti. Tātad, tevi, es tevi nepazīstu. Mēs esam svešinieki. Vai tu tici, ka Dievs var man pateikt, kāda ir tava kaite? Labi. Tev ir sirds slimība, nieru slimība, un tev ir anēmija. Ja tas ir pareizi, pacel savu roku.

185 Šī kundze, kas sēž šeit, nedaudz drukna, sarkanā kleitā ar tumšām svītrām. Viņa lūdzas. Viņa grib, lai viņa tiek izsaukta šajā rindā. Ja tā ir taisnība, pacel savu roku, kundze. Vai tu tici, ka Dievs var pateikt man, kāda ir tava kaite? Ar tavu draudzeni viss būs labi. Tā garīgā problēma atrisināsies. Un tava sieviešu slimība no tevis aizies, ja tu ticēsi Dievam no visas sirds. Un tā, ja tā ir taisnība, pacel savu roku. Ja tas ir tas, par ko tu lūdzies, pacel savu roku, lai cilvēki varētu redzēt, ko tu dari. Redzat? Labi.

186 Vienkārši ticiet Dievam. Kāds aizmugurē... Jums nav obligāti jāsēž šeit priekšā. Pašās beigās; ticiet no visas sirds.

187 Tur pašā aizmugurē ir kāda sieviete. Viņai uz sāna ir audzējs. Viņa lūdzas. Viņa palaidīs to garām.

Kungs Dievs, palīdzi man, es lūdzu.

188 Gudmana kundze, vai tu no visas sirds tici, ka Dievs aizvāks šo audzēju no tava sāna? Labi. Pasper soli, pacel augšup savu roku, lai cilvēki tevi redzētu. Es esmu pilnīgs svešinieks, nekad neesmu viņu redzējis. Tur viņa stāv. Vai tās lietas bija pareizas? Pacel savu roku. Labi.

189 Kundzei, kas sēž turpat, gandrīz tur pašā galā, ir žultspūšļa slimība. Un vēl viņai ir, viņai ir diabēts, sirds kaite. Holderfīldas kundze, tici no visas sirds, kundze, un tu vari tur tikt dziedināta tagad.

190 Lūdzu, nestaigājiet apkārt, ļaudis. Es...es lūdzu jums Kristus Vārdā, nedariet to. Redziet, slimības pāriet no viena uz otru. Saprotat? Neticība ir visbriesmīgākā lieta pasaulē. Vienkārši ticiet.

191 Lūk, šeit sēž kāda kundze, lūdzas par savu vīru. Viņš dzer. Tā tas ir. Tu lūdzies, lai viņš pārstāj dzert. Vai tad tā nav? Labi. Es tevi nepazīstu. Vai tev ir lūgšanu kartiņa? Tev nav. Tev tāda nav vajadzīga; tikai tā ticība, kas tev ir. Tu kaut kam pieskāries. Tu atrodies sešu vai deviņu metru attālumā no manis. Tu pieskāries Augstajam Priesterim.

192 Arī tā sieviete tur aizmugurē lūdzas par savu vīru, sēdēdama aiz viņa. Tā tas ir. Jūsu vīrs ir nervozs cilvēks, tāda kā garīga nervozitāte. Tieši šobrīd viņa nav. Ja tā ir taisnība, pacel savu roku. Un kaut kas nav kārtībā ar tavu roku. Tev ir alerģija, vēl kaut kas. Un, kad tu kaut kam pieskaries, tavām rokām paliek slikti. Vai pareizi? Petijas kundze, tāds ir tavs vārds. Vai tagad tu tici no visas sirds? Ja tā ir taisnība, pacel savu roku. Āmen. Redzat? Es lūdzu jums ticēt man.

193 Kā ar šo kundzi, kas sēž šeit? Tev uz sejas ir plankums kā neliels ādas vēzis. Vai tu tici, ka es esmu Dieva kalps? Vai tici? Es tevi nepazīstu. Tu esi man svešs cilvēks. Tas nav tieši tas, par ko tu lūdzies. Tu lūdzies par sirds slimību, kas tev ir. Pareizi. Vai tas ir pareizi? Šī kundze, kas sēž šeit. Ja tu ticēsi no visas sirds, tu vari saņemt savu dziedināšanu. Tavs vīrs saņēma savējo vakar vakarā, kāpēc ne tu? Kādreizējā sieviete sludinātāja. Tagad tici no visas sirds, un tu... Lūk, redzi, vienkārši,

lai tu zinātu. Tev bija nelielas šaubas tavā prātā, saproti. Tagad tu esi gandarīta, vai ne, ar to, ko tas dara? Labi. Pacel savu roku, ja tā ir taisnība. Ticiet Dievam.

194 Ko tu domā par šo diabētu, ser, kas sēdi šeit ar paceltu roku? Vai tu tici, ka Dievs var dziedināt diabētu un darīt tevi veselu? Vai tici? Labi, ser, Dievs var tevi dziedināt.

195 Arī tu esi man svešs cilvēks. Ja tu tici no visas sirds! Tur sēž kāds vīrietis, kuram ir sirds slimība, kaut kas nav kārtībā ar viņa muguru. Īstera kungs. Viņš tika savainots vilciena avārijā, kas to izraisīja. Ja tas ir pareizi, piecelies kājās, Jēzus Kristus dziedinās tevi un darīs tevi veselu.

196 Cik daudzi no jums tic? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Šeit ir kas lielāks nekā Salamans. Vai jūs tam ticat? ["Āmen."] Jēzus Kristus, tas pats vakar, šodien un mūžīgi, iztraucās cauri šai ēkai. Vai tagad jūs ticat, ka Viņš ir šeit? ["Āmen."] Viņš tagad ir tepat. Tā ir realitāte. Tas ir precīzi tas, ko Viņš teica, ka tas notiks: "Šīs lietas, ko Es daru, arī jūs darīsiet, vairāk par šīm jūs darīsiet, jo Es aizeju pie Sava Tēva." Reiz Viņam pieskārās kāda sieviete, Viņš kļuva ļoti vājš, Viņš sacīja: "Spēks izgāja no Manis," un Viņš bija Dieva Dēls. Es esmu grēcinieks, kas izglābts caur Viņa žēlastību. "Vairāk par šiem jūs darīsiet." Es zinu, ka Karaļa Jēkaba tulkojums saka "lielākus". Bet oriģinālā ir teikts: "*Vairāk* par šiem jūs darīsiet, jo Es aizeju pie Sava Tēva."

197 Un tā, vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Vai jūs ticat, ka Viņa klātbūtne ir šeit? ["Āmen."] Tādā gadījumā, kāpēc gan neuzlikt savas rokas vienam uz otra, jūs, ticīgie, un lūdzieties par to cilvēku, kas sēž jums blakus. Ikviens uzlieciet savas rokas viens otram un tagad ticiet no visas sirds, kad jūs lūdzaties. Lūdzieties tā, kā jūs darāt to draudzē. Ticiet tā, kā jūs vienmēr esat ticējuši. Un tā, lai tas Dieva Gars, kas padarīja tevi par kristieti, ir tev tikpat varens un karalisks, kad tu lūgsies par to cilvēku, kā tajā briežu mātē iekšā bija būt mātei, tas uzticamais Kristus Gars, kas šobrīd ir šeit.

198 Tas, kam pasaule netic. Pasaule to ienīst. Pasaule to nesaprot. Bībele saka, ka viņi to nesapratīs. Pasaule pazīst savējos.

199 Bet Dievs pazīst Savējos. Dievs apsolīja to. Tā ir patiesība. Patiešām, tā ir patiesība! "Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi."

Tagad lūdzieties.

200 Kungs Jēzu, šeit stāv daži kabatlakatiņi, kas būs slimajiem un nomocītajiem, un es uzlieku uz tiem savas rokas. Jo Bībele mums māca, ka no Pāvila ķermeņa ņēma lakatiņus un apģērba gabalus, un ļauni gari iznāca no cilvēkiem, un viņi tika dziedināti no slimībām. Lūk, mēs neesam svētais Pāvils, bet Tu joprojām esi Jēzus. Un es lūdzu, lai Tu pagodini tos šo cilvēku dēļ, kuri nevarēja piedalīties sanāksmē.

201 Lai tad, kad tie tiks uzlikti cilvēkiem, lai notiek tā, kā teica viens rakstnieks, kad...kad Sarkanā jūra nostājās ceļā Israēla bērniem: "Dievs paskatījās lejup caur to uguns stabu ar dusmīgu skatienu, un jūra nobijās, jo tā stāvēja pienākumu ceļā ticīgajiem, un jūra atkāpās, un...un ticīgie pārgāja pāri uz apsolīto zemi."

202 Kungs Dievs, paskaties šovakar lejup caur Tava Dēla, Jēzus Kristus, Asinīm uz šiem kabatlakatiņiem, uz šiem klausītājiem šeit, kad viņu rokas ir uzliktas vienam uz otra un viņi lūdzas viens par otru. Tu teici: "Atzīstiet viens otram savas vainas un lūdzieties viens par otru, lai jūs tiktu dziedināti. Jo daudz spēj taisna cilvēka dedzīga lūgšana."

203 Es lūdzu, Kungs, kad tas īstais kristietis šovakar lūdzas par to cilvēku, kuram viņš ir uzlicis savas rokas, lai Svētā Gara spēks nāk pār to cilvēku. Lai Svētais Gars atdzīvina viņiem, Kungs, realitāti. Lai viņi nepalaiž to garām, Kungs. Lai viņi nav kā tādi, kas palaidīs to garām, Tēvs. Lai Birmingema tagad uztver savu vīziju par augšāmceltā Jēzus Kristus klātbūtni, kaut ko lielāku nekā visi pravieši, lielāku nekā visi sludinātāji, kaut ko lielāku par visiem pāvestiem, monarhiem, vai lai kas tas nebūtu. Tas ir Jēzus Kristus, "tas pats vakar, šodien un mūžīgi", apliecinādams Sevi pēdējās dienās ar Savu apsolīto Vārdu. Dāvā to, Kungs. Es lūdzu šo ticību, ticības lūgšanu par viņiem, kamēr viņi lūdzas viens par otru. Jēzus Kristus Vārdā mēs atdodam to Tev.

204 Tagad katrs no jums, kamēr jūs esat kādam uzlikuši savas rokas, tagad vienkārši aizveriet

savas acis un atcerieties: Kristus, kas to apsolīja, ir atnācis šurp un Sevi apstiprinājis.

205 Jā, es redzu, ka kāds vīrietis, lūk, tur kļuva vesels no tuberkulozes, viņš sēž tieši šeit, man priekšā. Lūk, ja jūs vienkārši... Tas vienkārši notiek it visur, it visur šajā ēkā. Protams, ja Dievs...

206 Cilvēks var teikt jebko, tas to par tādu nepadara. Bet, kad nonāk Dievs un pasaka to, un apstiprina, un pierāda, ka tā ir patiesība, tad neticēt tam ir nepiedodams grēks. Jēzus teica: "Tas netiks piedots ne šajā pasaulē, ne nākamajā pasaulē."

207 Svētie Raksti to apsola, un šeit tas ir apstiprināts tieši jūsu priekšā. Cilvēki, Jēzus Kristus Vārdā, pieņemiet Viņu, kamēr Viņš...kamēr Viņš ir šeit šovakar mūsu vidū, kamēr mēs esam ar Viņu. Vai jūs tam ticēsiet?

208 Un visi tie, kas patiesi tam tic un pieņem Viņu kā savu Glābēju vai kā savu dziedinātāju, piecelieties, lūdzu, kājās, lai liecinātu: "Es piecelšos kājās kā liecība. Es patiesi ticu un tagad pieņemu savu dziedināšanu, savu glābšanu. Un visas savas vajadzības Kristus klātbūtnē, es tagad to pieņemu."

209 Ak, paskatieties uz šo ēku, gandrīz visa sanāksme stāv kājās. Brīnišķīgi! Tas ir lieliski. Tagad tas viss ir beidzies, ja jūs tam ticēsiet. "Kaut tu varētu ticēt!"

210 Tagad aizvērsim acis un pacelsim savas rokas, un dziedāsim: "Viņu mīlu es, Viņu mīlu es, jo Viņš pirmais mani mīlēja." Slavēsim Viņu, kad mēs tagad dziedāsim, dziedāsim Viņam šos slavinošos vārdus.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

211 Pacelsim augšup mūsu rokas un sacīsim: "Slava Tam Kungam!" [Sanāksme saka: "Slava Tam Kungam!"-Tulk.] Slava Tam Kungam! ["Slava Tam Kungam!"] Slava Tam Kungam! ["Slava Tam Kungam!"]

Viņu mīlu es...

Ikviens!

Viņu mīlu es...

212 Es domāju, ka tev vajadzēja viņus atlaist, brāli Uršan. [Kāds saka: "Kā ar tiem, kas vēlas tikt glābti?"] Es paprasīšu viņiem iznākt uz priekšu.

Un nopirka man glābšanu

Uz Golgātas...

213 Tagad uz brītiņu nolieciet savu galvu. Klavieres, ērģelnieks un pianists, tā arī turpiniet.

214 Interesanti, šovakar, vai jūsu pārliecība joprojām ir ticēt? Interesanti, vai jūs ticat, ka Dievs, kurš var atklāt man noslēpumu, kas ir sirdī, lai pierādītu, ka... Viņam tas nav jādara, lūk, bet Viņš teica, ka Viņš to darīs. Kad Jēzus nāca pirmo reizi, Viņam nebija jādziedina, bet Viņš teica, ka Viņš to darīs. "Un Viņš izdarīja to, lai piepildītos tas, kas bija teikts caur pravieti." Un Viņš dara to šovakar, jo pravieši teica, ka Viņš to darīs, un arī Jēzus teica, ka Viņš to darīs.

215 Un tā, interesanti, vai jūs, kuri gribat savā sirdī tādu Dieva mīlestību, kāda...kāda bija tai briežu mātei pret savu mazuli, jūs gribat, lai jūsu sirdī būtu šāda mīlestība pret Kristu, un jūs ticat, ka Viņš uzklausīs mūsu lūgšanu, vai jūs atnāksiet un nostāsieties šeit, kamēr mēs par jums palūgsim? Kamēr mēs to vēlreiz nodziedāsim, vienkārši šurp augšā. Šādi tu izdari publisku apliecinājumu, vienkārši iznāc un nostājies šeit. Ja jūs ticat tam, tad lūgšana, mana lūgšana jums palīdzēs; nāciet tepat augšā, kamēr mēs to vēlreiz nodziedāsim.

Es...

216 Tagad pierādiet, ja jūs viņu mīlat, atnākdami.

...Viņu... (Lai Dievs jūs svētī.*)*

Jo Viņš pirmais mani mīlēja,

Un...

217 Nāciet lejā no balkona, un mēs jūs gaidīsim. Pareizi.

...man...

Ja tu esi patiešām patiess, nāc tagad.

Un glābšanu man Golgātā...
Es...

218 Cilvēki pamet balkonu, nāk lejā. Tagad visi dziediet.

Es...

Vienkārši nostājieties ejās, jebkur, nāciet tik šurp.

Jo Viņš pirmais mīlēja...

219 Atcerieties, tas Dievs, kas satiks tevi Tiesā, ir saticis tevi šeit draudzē šovakar.

...man glābšanu.

Golgātā...

220 Interesanti, vai visi kalpotāji, kas šeit ir, kas ir ieinteresēti pazudušajās dvēselēs, kam joprojām ir redzējums cilvēkiem, kam ir vajadzība, varbūt jūs tagad atnāksiet augšā un nostāsieties starp cilvēkiem; visi kalpotāji, kas šeit ir, katrs kalpotājs, kas tic, ka Dievs joprojām izglābs grēcinieku. Varbūt jūs tieši tagad redzat notiekam vienu no varenākajām lietām, kādu jūs jebkad esat redzējuši. Tas ir tas, kas patīk Svētajam Garam.

Viņu mīlu es...

221 Tagad pierādiet to, pierādiet, ka jūs esat ieinteresēti, ka jūs Viņu mīlat. Ja jūs mīlat Viņa...Viņu, jūs mīlat Viņa bērnus.

...Viņu mīlu es,

Jo...

222 Tagad iespraucieties turpat starp šiem cilvēkiem, kas ir šeit!

...mīlu...

Vienkārši ejiet tur augšā un nostājieties starp cilvēkiem, tieši šādi, un ejiet starp viņiem, un uzlieciet viņiem savas rokas. Un nāciet tagad šeit augšā, mēs lūgsimies. Es ticu, ka Svētais Gars šovakar tiks izliets uz cilvēkiem tieši šeit šajā auditorijā.

...uz Golgātas koka.

Ak, kā es mīlu Jēzu.

Iemīlieties Viņā; jūs varat lasīt Viņa Vārdu.

...kā es mīlu Jēzu

Ak, kā...

223 Lūk, tagad aizverieties priekš pasaules, aizveriet visu pasauli priekš sevis. Saprotat?

Jo Viņš pirmais mani mīlēja.

Ak, kā es... (Viņš ir brīnišķīgs!)

Ak, kā...

224 Un tā, kalpotāji, dabūjiet kādu savā... Atbalstiet mani tagad. Kalpotāji, ejiet iekšā, nostājieties turpat starp cilvēkiem.

Ak, ak, kā es mīlu Jēzu,

Jo Viņš mani mīlēja...

225 Lūk, Viņš stāv šeit. Viņš zina visu, kas ir tavā sirdī. Vai tu nedomā, ka Viņš to zina? Tieši šeit, nebija nekāda noslēpuma. Viņš zina tieši to, ko tu saki, ko tu ar to domā.

226 Tagad nolieksim mūsu galvas, ikviens, it visur auditorijā, jūs, kas pat nevarējāt tikt šurp. Tagad lūgsimies.

227 Lai ikviens no jums vienkārši atzīstas visā savā nepareizajā, atzīst visu savu neticību. Sakiet: "Kungs Jēzu, varbūt es reiz piederēju draudzei. Es gāju uz draudzi, bet es nekad nebiju apmierināts. Tur bija kaut kas cits... Ak, varbūt es...varbūt es skaļi gavilēju. Varbūt es runāju mēlēs. Varbūt es...es esmu pievienojies draudzei." Visas šīs lietas, tās ir labas. Man nav nekas pret to, bet tas nav tas, par ko es runāju.

228 Es runāju par Dieva mīlestību, kas patiešām ir tur iekšā. Tas ir Svētais Gars. Tas ir tas. Un jūs gribat to, kaut ko, kas ir patiesi nobriedis, kas liks Dieva Vārdam vienkārši dzīvot caur tevi un darboties caur tevi. Redziet, tajā kanālā nav nevienas rūgtuma saknes, Svētais Gars vienkārši plūst caur tevi. Tas ir tas, ko tu vēlies.

229 Tagad vienkārši nolieciet savu galvu un godbijīgi lūdzieties. Un jūs, kalpotāji, tagad uzlieciet viņiem savas rokas.

230 Mūsu Debesu Tēvs, mēs šovakar atnesam Tev šo cilvēku auditoriju, kuri šeit stāv, atzīstoties, zinādami, ka viņiem nav bijusi taisnība. Iespējams, ka arī viņu motīvi un mērķi ir bijuši nepareizi. Bet šovakar viņi ir atnākuši ticot, ticot, ka Tu piedosi katru grēku. Daudzi no viņiem ir gājuši uz draudzi daudzus gadus. Daudzi no viņiem ir...ir darījuši lielus labdarības darbus. Bet, Kungs, šovakar viņi vēlas realitāti, viņi vēlas to mīlīgumu, to...to kaut ko, kā viņiem trūkst viņu dzīvēs, to Dieva Svēto Garu, kas darbojas tur, Vārda veidolā.

231 Un Tavi kalpi, kalpotāji, Tavi kalpi ir uzlikuši viņiem savas rokas. Un mēs lūdzam par viņiem šo lūgšanu, un mēs lūdzam, Kungs, lai šī ir tā reize, kad nekādā citā veidā, bet tieši viņu sirds dziļumos, lai tā ir tā reize, kad uz visiem laikiem, tas tagad tiktu atrisināts Tavā Klātbūtnē. Lai Svētais Gars ienāk viņu dzīvēs tieši tagad un saldina viņus, Kungs, ar...ar to vareno debesu Medu. Un dod viņiem tādu pārdzīvojumu, kas būs mūžīgs pārdzīvojums, lai Dzīvā Dieva varenā klātbūtne varētu tā pamatīgi ienākt viņu dzīvēs un iedot viņiem to, kas viņiem ir nepieciešams tieši tagad. Dāvā to, mūžīgais Dievs. Viņi ir Tavi. Es atdodu viņus Tev kā mīlestības dāvanas un kā upurus, ko viņi pienes šeit. Un lai Svētais Gars tagad dara to viņiem reālu. Dievs, dāvā to Jēzus Vārdā.

232 Jūsu mācītājs lūgsies. [Brālis lūdzas-Tulk.] Jā, Kungs. Jā, Kungs. Dāvā to.

Bībeliskās laika zīmes

(Scriptural Signs Of The Time)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 4. oktobrī Birmingemā, Alabamas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 64-0410 ilgst 1 stundu un 29 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2025. gadā.